

Một Phút Minh Triết

One Minute Wisdom

LM Anthony de Mello, S.J.

1931-1987

Dịch giả: Gs. Đỗ Tân Hưng

LỜI MỞ ĐẦU

Những tác phẩm của cha Anthony de Mello (1931-1987), một linh mục Dòng Tên người Ấn-Độ, đã có âm hưởng sâu xa khắp nhiều nơi trên thế giới. Ngài được xem như một trong những bậc thầy tu đức hiện đại, nổi tiếng vì những khóa linh thao và những buổi hội thảo liên quan đến sự giải thoát nội tâm.

Qua những mẩu chuyện ngắn, ngài mời độc-giả hãy có một cái nhìn khác biệt đối với vấn đề tu đức, một cái nhìn về thực tế, chứ không phải những diễn văn hay những điều xác tín.

Những sách của cha Anthony de Mello được ấn hành trong bối cảnh đa tôn giáo, nhằm mục đích giúp tín hữu mọi tôn giáo, kể cả người vô thần hay người theo thuyết bất khả tri, trong tiến trình học hỏi tâm linh. Chủ đích của tác giả không nhằm huấn giáo theo đức tin Công Giáo.

Tạp chí “Vida Nueva” (Đời Sống Mới) ở Madrid, Tây-Ban-Nha, ngày 12-09-1987 đã nhận xét như sau về cha Anthony De Mello:

Cái gì đứng đằng sau hiện-tượng thành-công đó? Rất đơn-giản, đó là một sự biểu lộ lòng khao khát về tâm linh đang lan tràn khắp thế giới. Đó là một sự khao khát với những tính chất rất đặc biệt. Dân chúng không còn muốn thủ đắc những công thức có sẵn hay những thứ đạo đức vô vị của một thời xa xưa; những đường mòn đã thất bại trong việc đưa người ta đến chỗ thức giác tâm linh. Đó là một sự truy tầm khắc khoải, đôi khi mập mờ không định hướng, đối với một tâm nhìn có tính cách phóng khoáng hơn. Con người thời đại đang bị dun rui vào hoàn cảnh thay đổi của một nền văn hóa có sẵn, tiên vãn mong muốn được biết mình là ai, cái gì đã giam hãm linh hồn mình, cái gì đã đứng vững trên con đường tiên bộ về tâm linh. Con người đó mong muốn tái khám phá Thượng Đế bên kia tất cả những gì đã tự đồng hóa với Thượng Đế qua bao năm tháng dài: những luật lệ, qui tắc, giáo thuyết phi nhập thể, những ngôn từ rất xa lạ với cuộc sống.

Đó là lý do tại sao cha Anthony de Mello đã nói rằng “nền tảng linh đạo có tính cách hung hãn của chúng ta đã tạo thành những nan đề cho chúng ta”, rằng “Chúa Giêsu Kitô đã bị làm ô danh bởi những gì đã được người ta nói về Ngài trên các tòa giảng” và rằng “thật là khó khăn để nhận ra một vị thánh vì ngài xem ra giống như mọi người khác”. Nói tóm lại, điều mà cha Anthony de Mello muốn nói với chúng ta là nếu chúng ta muốn làm cho Kitô-Giáo khả tín thì chúng ta cần phải thăm dò chiều sâu của tâm thức con người, vượt qua bên kia biên vực hiện tiền của chúng ta.

"Một Phút Minh Triết", nguyên văn bằng tiếng Anh với nhan đề "One Minute Wisdom" của cha Anthony de Mello, được nhà xuất bản Gujarat Sahitya Prakash phát hành và đến nay đã được dịch ra 21 ngôn ngữ khác nhau ở trên thế giới.

Chúng tôi đã chuyển ngữ từ ấn bản mới nhất (ấn bản thứ mười, tháng sáu 1998) của nhà xuất bản nói trên.

Tác giả: Lm. Anthony de Mello, S.J
Gs. Đỗ Tân Hưng chuyển ngữ

TỪ VỰNG

Mu-la (mullah): Tu sĩ Hồi giáo
Xu-phi (soufi): Tôn sư Hồi giáo
Gu-ru (guru - gourou): Tôn sư Ấn giáo
La-ma (lama): Tôn sư Phật giáo Tây Tạng
Ra-bi (rabbi): Tôn sư Do Thái giáo

THAY LỜI TỰA

"Thưa Thầy, có thể nào có sự Minh-Triết Trong Một Phút không?"

Minh-Sư đáp: "Chắc chắn có."

"Nhưng một phút chắc chắn quá ngắn ngủi phải không?"

"Nó quá dài đến độ thừa ra năm mươi chín giây đấy!"

Thấy đệ tử ngỡ ngàng, Minh sư bèn nói tiếp: "Phải mất bao lâu để nhìn thấy mặt trăng?"

"VẬY TẠI SAO TA CẦN PHẢI MẤT BAO NHIÊU NĂM THÁNG DÀI ĐỂ BỒI BỔ TÂM LINH?"

"CÓ THỂ PHẢI MẤT CẢ CUỘC ĐỜI MỚI MỞ ĐƯỢC MẮT MÌNH RA. NHƯNG ĐỂ NHÌN THẤY THÌ CHỈ CẦN MỘT CHỚP NHOÁNG."

Minh Sư trong những mẩu chuyện sau đây không phải là một nhân vật duy nhất. Ngài chính là một Gu-ru Ấn-Độ, một Thiên Sư, một Đạo Nhân, một Ra-Bi Do-Thái, một Đan Sĩ Kitô giáo, một Xu-Phi Hồi giáo. Ngài vừa là Lão-Tử lẫn triết gia Socrate, là Đức Phật Thích-Ca lẫn Chúa Giêsu, là Zarathustra lẫn đức Mahomet. Người ta tìm thấy giáo thuyết của ngài ở thế kỷ thứ bảy trước công nguyên và ở trong thế kỷ hai mươi nữa. Sự minh triết của ngài thuộc về cả Đông lẫn Tây. Tiểu sử của ngài thực sự có quan trọng lắm không? Nói cho cùng, lịch sử chỉ ghi chép những hiện tượng, chứ không phải cái Thực Chất, những giáo thuyết chứ không phải sự Thịnh Lặng.

Chỉ cần một phút để đọc mỗi một giai thoại sau đây. Có thể quý vị sẽ thấy ngôn từ của Minh Sư chói tai, gây phẫn nộ, hoặc hoàn toàn vô nghĩa. Quả thật không phải là một quyển sách dễ đọc! Sách này được viết ra, không phải để giáo huấn nhưng để Thức Giác. Tiềm ẩn trong những trang sách đó (không phải trong những giòng chữ in, không phải ngay cả trong những câu chuyện, nhưng là trong tinh thần, trong tâm thức, trong bầu không khí) là một sự Minh Triết không thể truyền đạt qua ngôn ngữ con người. Khi quý vị đọc những trang sách in và cố gắng lãnh hội ý nghĩa ngôn từ khó hiểu của Minh Sư thì có thể quý vị, mặc dù không chú tâm, sẽ được may mắn sa vào sự Giáo Huấn Thầm Lặng bàng bạc trong suốt quyển sách và quý vị sẽ được Thức Giác - và biến đổi. Minh Triết có nghĩa như sau: quý vị được thay đổi mà không cần phải dùng một nỗ lực mảy may nào; được biến đổi - quý vị tin hay không thì tùy ý- chỉ bằng cách thức giác để đối diện với thực chất, cái thực chất không nằm trong ngôn từ mà hiện hữu bên kia biên giới của ngôn ngữ.

Nếu quý vị may mắn đã được Thức Giác, quý vị sẽ hiểu vì sao ngôn ngữ tinh tế nhất là ngôn ngữ không được diễn đạt bằng lời nói, hành động tinh tế nhất là hành động không thể hiện bằng việc làm và sự biến đổi tinh tế nhất là sự biến đổi không do ý lực.

CÂN TRỌNG:

Quý vị hãy dùng liều lượng nhỏ - mỗi lần đọc một hay hai mẩu chuyện.

Nếu dùng quá liều, sự hiệu nghiệm sẽ giảm đi.

PHẦN I

PHÉP LẠ

Một người đã băng ngàn lợi suất để kiểm chứng cho rõ thực hư về danh tiếng đồn đãi của Minh Sư.

Ông ta hỏi một đệ tử: "Minh Sư của anh đã làm được những phép lạ nào?"

"Này ông bạn, có những phép lạ khác nhau. Trong xứ bạn, người ta bảo phép lạ là khi Thượng Đế làm theo ý muốn của một người. Còn trong xứ chúng tôi, người ta bảo phép lạ là khi một người thực thi Thánh Ý Thượng Đế!"

TRƯỞNG THÀNH

Một đệ tử suốt ngày cầu nguyện, Minh Sư bảo: "Chùng nào con mới thôi nương tựa vào Thượng Đế và đứng vững trên đôi chân của con?"

Đệ tử sững sốt: "Nhưng chính thầy là người đã dạy chúng con nhìn lên Thượng Đế như một người Cha mà!"

"Chùng nào con mới hiểu được rằng người cha không phải là một kẻ để con có thể nương tựa mà là một kẻ giúp con vứt bỏ cái khuynh hướng tựa nương."

NHẠY CẢM

"Thưa thầy, làm sao con chứng nghiệm được rằng con với vạn vật là một?"

Minh-Sư đáp: "Bằng cách lắng nghe."

“Và con phải lắng nghe như thế nào?”

“Con hãy lắng tai để nghe ngóng mỗi lời thì thầm của vũ trụ. Khi con nghe thấy chính tiếng nói của con thì con hãy thôi nghe.”

PHI LÝ

Minh Sư cố cạo xát một viên gạch trên sàn căn phòng mà đệ tử đang tọa thiền.

Ban đầu, đệ tử xem ra thích thú, lấy đó làm một thử thách đối với năng lực tập trung của mình. Nhưng khi không thể chịu đựng tiếng động được nữa, đệ tử la lên: "Trời đất ơi! Thầy làm gì vậy? Thầy không thấy con đang thiền định hay sao?"

Minh Sư đáp: "Thầy cạo giữa viên gạch này để làm thành một tấm kiếng soi mặt."

“Thầy điên rồi! Làm sao thầy có thể làm một tấm kiếng từ một viên gạch?”

“Thầy không điên hơn con đâu! Làm sao con có thể biến cái tôi của con thành một con người thiền định?”

MINH BẠCH

Minh Sư bảo: "Đừng tìm kiếm Thượng Đế. Các con chỉ cần nhìn thôi - và mọi chuyện sẽ được tỏ bày."

"Nhưng phải nhìn như thế nào?"

“Mỗi khi nhìn vật gì, các con chỉ thấy vật đang ở đó thôi và không thấy vật gì khác nữa.”

Các đệ tử hoang mang nên Minh Sư giảng giải cách đơn giản hơn: "Chẳng hạn, khi các con nhìn mặt trăng thì các con chỉ nên thấy mặt trăng thôi mà không thấy gì khác nữa."

“Khi người ta nhìn mặt trăng, thì người ta có thể thấy gì khác ngoài trừ mặt trăng?”

“Người đói bụng có thể (nhìn mặt trăng mà) thấy một mẫu pho mát hình tròn. Người si tình có thể thấy khuôn mặt người yêu.”

TÔN GIÁO

Nhân một chuyến công du, vị Tổng Trấn sở tại dừng chân đánh lễ Minh Sư.

Ông nói: "Thưa ngài, Việc Nước bề bộn không cho phép tôi có nhiều thì giờ luận bàn viển vông. Có thể nào ngài tóm gọn cốt lõi của tôn giáo trong một hai câu, cho một người quá bận rộn như tôi không?"

"Vì lợi ích của Thượng Quan, tôi xin tóm tắt điều cốt yếu đó trong một từ (kép)"

"Tuyệt vời! Và từ siêu việt đó là gì?"

"Thinh-Lặng."

"Và đường nào dẫn tới Thinh-Lặng?"

"Chiêm-niệm."

"Và xin cho phép tôi được hỏi chiêm-niệm là gì?"

"Thinh-Lặng."

LINH ĐẠO

Mặc dù đó là Ngày Tịnh Khẩu của Minh-Sur, một khách hành hương đã van lơn ngài ban bố một lời minh triết để có thể hướng dẫn suốt hành trình cuộc sống.

Minh Sur ân cần gập đầu, lấy một tờ giấy và viết gọn lỏn hai chữ: "Thức Tỉnh".

Lữ khách lúng túng: "Quá vắn tắt. Có thể nào xin thầy vui lòng khai triển thêm chút xíu?"

Minh Sur lại cầm miếng giấy lên và viết: "thức tỉnh, thức tỉnh, thức tỉnh."

Người khách lạ không hiểu ắt giáp gì cả nên nói: "Nhưng những chữ đó nghĩa là gì?"

Minh Sur với lấy tờ giấy và viết: "thức tỉnh, thức tỉnh, thức tỉnh nghĩa là THỨC TỈNH"

TỈNH THỨC

"Có điều gì con có thể làm để được Thức Giác?"

"Không có điều gì, cũng như con không thể làm cho mặt trời mọc ban sáng được."

"Vậy thì những bài tập tu đức mà thầy truyền dạy, dùng để làm gì?"

"Để chắc chắn con không còn ngủ mê khi mặt trời bắt đầu mọc lên."

HIỆN DIỆN

"Ở đâu con sẽ tìm được sự Thức Giác?"

“Ở nơi đây.”

“Chùng nào điều đó xảy ra?”

“Đang xảy ra ngay bây giờ đây.”

“Vậy tại sao con không cảm nghiệm được?”

“Bởi vì con không nhìn.”

“Con phải nhìn để tìm gì?”

“Không để tìm cái gì hết. Chỉ nhìn thôi.”

“Nhìn gì?”

“Nhìn cái mà mắt con dán xuống.”

“Con có phải nhìn một cách đặc biệt không?”

“Không. Con chỉ nhìn một cách bình thường mà thôi”

“Nhưng phải chăng con không luôn luôn nhìn một cách bình thường?”

“Không.”

“Tại sao không.”

“Vì muốn nhìn, con phải hiện diện ở đó. Thường khi con vẫn ở đâu đâu.”

CHIỀU SÂU

Minh-Sur nói với doanh nhân: "Cũng như con cá phải chết ở trên đất khô, bạn cũng phải chết như vậy khi bạn vướng mắc thế sự. Con cá phải trở về với nước - bạn cũng phải trở về với sự cô tịch."

Doanh nhân cảm thấy bàng hoàng: "Tôi phải bỏ việc kinh doanh của tôi để vào sống trong tu viện sao?"

“Không, không phải. Bạn cứ duy trì doanh nghiệp của bạn và hãy đi vào trong nội tâm của bạn."

NỘI TÂM

Đệ tử thỉnh cầu một lời minh triết.

Minh Sur đáp: "Con hãy ngồi trong tịnh xá của con và tịnh xá của con sẽ dạy con sự minh triết."

“Nhưng con không có tịnh xá. Con không phải là một đan sĩ.”

“Dĩ nhiên con có một tịnh xá. Hãy nhìn vào bên trong.”

ĐOÀN SỬNG

Một đệ tử là người Do Thái hỏi: "Con phải làm việc lành nào để được Thượng Đế chấp nhận?"

Minh Sư trả lời: "Làm sao thầy biết được. Thánh Kinh nói rằng tổ phụ Abraham thực thi lòng hiếu khách và Thiên Chúa ở với ông. Tiên tri Elia say mê việc cầu nguyện và Thiên Chúa ở với ông. Vua David chăm lo việc trị nước và Thiên Chúa cũng ở với ông nữa."

“Có cách gì con có thể tìm ra việc mà Thượng Đế đã phân định cho riêng con không.”

“Có chứ. Hãy tìm kiếm trong nội tâm con khuynh hướng sâu thẳm nhất, rồi nương theo đó mà hành động.”

HÒA ĐIỆU

Trái với lẽ thường, Minh Sư ít tôn trọng luật lệ và truyền thống.

Một đệ tử và con gái ông cãi vã nhau vì ông đòi hỏi cô phải tuân theo luật lệ của đạo giáo khi chọn lựa người chồng tương lai.

Minh Sư công khai theo lập trường của người con gái .

Khi người đệ tử ấy ngạc nhiên vì sao một người thánh thiện như Minh Sư mà hành động như thế, ngài nói: "Con phải hiểu rằng cuộc sống cũng giống như âm nhạc, nghĩa là được hình thành bằng bản năng và cảm nhận hơn là bằng những luật lệ."

THÔNG CẢM

“Làm thế nào để con được ơn đừng bao giờ đoán xét người lân cận?”

"Bằng cầu nguyện."

“Vậy tại sao con chưa được ơn đó?”

“Tại vì con không cầu nguyện đúng chỗ.”

“Chỗ đó ở đâu?”

“Ở trong cung lòng Thượng Đế.”

“Và con vào đó như thế nào?”

“Con phải hiểu rằng ai phạm tội cũng đều không biết việc mình làm, nên họ đáng được thứ tha.”

ẢO TƯỢNG

“Làm thế nào để đạt tới sự Sống Vĩnh Cửu?”

“Sự Sống Vĩnh Cửu chính là bây giờ đây. Con hãy trở về với hiện tại.”

“Nhưng con đang sống trong hiện tại bây giờ đây, không phải sao?”

“Không phải đâu.”

“Sao lại không?”

“Tại vì con không buông bỏ quá khứ.”

“Tại sao con phải buông bỏ quá khứ? Không phải tất cả những gì thuộc về quá khứ đều xấu cả.”

“Ta buông bỏ quá khứ, không phải vì quá khứ xấu xa, nhưng vì quá khứ đã chết rồi.”

LỜI TIÊN TRI

“Con muốn trở thành một người dạy Chân Lý.”

“Con có sẵn sàng để bị chế giễu, ghét bỏ và đói khổ cho đến năm bốn mươi lăm tuổi không?”

“Thưa được. Nhưng xin thầy nói cho con biết: điều gì sẽ xảy ra khi con quá bốn mươi lăm tuổi?”

“Con sẽ quen sống như thế.”

CÁI TIỀN

Một người trai trẻ hoang phí hết gia tài vừa được thừa hưởng. Như thường xảy ra trong cảnh ngộ như thế, lúc anh bị cháy túi thì bạn bè bỏ rơi anh.

Cùng đường, anh tìm tới Minh Sư và nói: "Con mất hết tiền tài, bạn hữu. Điều gì sẽ xảy đến cho con nữa đây?"

"Con đừng lo. Hãy ghi nhớ lời thầy nói đây: mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp trở lại."

Chàng thanh niên lóe lên một tia hy vọng trong ánh mắt: "Con sẽ giàu có trở lại ư?"

"Không phải. Con sẽ quen sống cô đơn và không một đồng xu dính túi."

THỰC DỤNG

Nữ đệ tử chuẩn bị tiệc cưới, tuyên bố là do lòng yêu thương kẻ nghèo, chị đã thuyết phục gia đình đi ngược lại tục lệ bằng cách sắp xếp những khách nghèo hèn ngồi ở bàn đầu, còn những khách quyền quý ngồi ở cửa ra vào.

Chị nhìn vào mắt Minh Sư, chờ đợi ngài tán thành.

Minh Sư suy nghĩ một lát rồi nói: "Con ơi, đó là điều rất đáng tiếc. Đám cưới ấy không làm ai hài lòng hết. Gia đình con sẽ khó xử. Khách quyền quý sẽ bị xúc phạm và khách nghèo hèn sẽ đói meo, vì khi phải ngồi bàn đầu thì họ e dè nên không ăn uống no nê được."

NGU MUỘI

Đệ tử trẻ tuổi là một thần đồng đến nỗi học giả khắp nơi tìm đến tham vấn và rất ngạc nhiên trước sự hiểu biết của anh ta.

Khi vị Tổng Đốc sở tại muốn tìm một người cố vấn, ông đã đến gặp Minh Sư và hỏi: "Xin ngài nói cho tôi biết có đúng là cậu thanh niên đó đã biết nhiều điều như người ta đồn đãi?"

Minh Sư gượng gạo trả lời: "Thật tình mà nói, người thanh-niên đó đã đọc nhiều đến nỗi tôi không hiểu làm sao cậu ta có thể tìm ra thì giờ để biết được một điều gì."

HUYỀN THOẠI

Minh Sư truyền đạt giáo huấn của ngài qua những mẩu chuyện hay dụ ngôn mà đệ tử lãnh hội một cách thích thú hay đôi khi bực dọc vì họ mong ước được nghe những diễn từ sâu sắc hơn.

Minh Sư vẫn thân nhiên. Đối với những phản kháng của đệ tử, ngài chỉ trả lời như sau: "Các con thân mến, các con chưa bao giờ hiểu rằng khoảng cách ngắn nhất giữa con người và Chân Lý là một mẩu chuyện."

Lần khác ngài nói: "Các con đừng xem thường những mẩu chuyện. Chính nhờ cây nến một xu mà người ta tìm được đồng tiền bằng vàng; xuyên qua những câu chuyện tầm thường, người ta khám phá được những chân lý sâu sắc độc đáo."

HẠNH PHÚC

“Con rất cần đến sự giúp đỡ của thầy - nếu không, con sẽ quẫn trí luôn. Chúng con ở trong một căn phòng độc nhất, gồm có vợ chồng, con cái, và dâu rề! Do đó chúng con luôn bị căng thẳng thần kinh, la hét cãi cọ nhau om sòm. Căn nhà thật là chốn địa ngục.”

Minh Sư đáp một cách trịnh trọng: "Con có hứa là làm bất cứ những gì thầy dạy bảo không?"

“Con xin thề là sẽ làm bất cứ điều gì.”

“Được rồi. Con có bao nhiêu gia súc?”

“Một con bò cái, một con dê và sáu con gà.”

“Con hãy đem hết các con vật đó vào trong căn phòng của con. Rồi con hãy trở lại sau một tuần lễ.”

Đệ tử kinh hoàng. Nhưng đã trót hứa vâng lời. Do đó, anh ta đã mang các gia súc vào nhà. Một tuần lễ sau anh ta trở lại, gương mặt rầu rĩ thảm não và nói: "Con bị thần kinh căng thẳng đến tột độ. Nào là nhớ uế! Hôi hám! Ôn ào! Tất cả chúng con sắp sửa hóa điên mất!"

Minh Sư truyền dạy: "Con hãy trở về và đem hết súc vật ra ngoài."

Anh ta chạy một mạch về nhà. Và hôm sau, anh ta trở lại, ánh mắt rực sáng niềm vui: "Đời êm đẹp làm sao! Các gia súc đã đi khỏi. Căn phòng là một thiên đường: Yên tĩnh làm sao! Sạch sẽ làm sao! Và khoáng khoáng làm sao!"

THIÊN ĐỊNH

Một đệ tử nằm ngủ và mơ thấy mình vào Thiên Đường. Rất đỗi ngạc nhiên, anh ta thấy Minh Sư và các đệ tử khác cũng đang ngồi ở đó, đắm mình trong thiên định.

Anh la lên: "Đó là phần thưởng trên nước Thiên Đường hay sao? Lạ nhỉ! Đúng là điều mà người ta đã làm ở trên mặt đất!"

Anh nghe một tiếng la lớn: "Đồ ngu! Con tưởng những người thiên định đó đang ở trên Thiên Đường sao? Hoàn toàn ngược lại - Thiên Đường ở trong tâm của họ."

THỰC TẾ

Một người mê cờ bạc, ngày kia nói với Minh Sư: "Hôm qua người ta bắt gặp con chơi cờ gian bạc lận nên những người chung sòng đã cho con một trận nên thân và họ đã liệng con qua cửa sổ. Thầy thấy con phải làm gì đây?"

Minh Sư nhìn thẳng vào mắt anh ta rồi nói: "Nếu tôi ở vào trường hợp của anh, từ rày về sau, tôi sẽ chơi bài ở tầng trệt."

Các đệ tử giật mình nên hỏi: "Sao thầy không khuyên bảo anh ta đừng chơi bài nữa?"

Minh Sư trả lời một cách ngắn gọn và đầy ý nghĩa như sau: "Bởi vì thầy biết có khuyên như thế cũng chỉ bằng thừa mà thôi."

TIN ĐỒN

Đệ tử nóng lòng muốn thuật lại Minh Sư tiếng đồn nghe ngóng ngoài chợ.

Minh Sư nói: "Hãy thư thả. Con định thuật lại những gì? Chuyện có thực không?"

"Con không tin như thế."

"Chuyện hữu ích không?"

"Dạ không."

"Chuyện vui không?"

"Dạ không."

"Vậy tại sao chúng ta phải nghe những chuyện đó."

THOẢI MÁI TÂM LINH

Minh Sư thường nói rằng không một từ ngữ nào là thô tục nếu chúng được sử dụng trong một ngữ cảnh thích hợp.

Khi người ta nói cho ngài hay là một đệ tử có thói quen hay thề thốt, ngài đã đưa ra nhận xét như sau: "Mọi người thừa biết rằng những lời thề thốt sẽ mang lại sự thoải mái tinh thần khi nào kinh nguyện không đem đến được."

CHUYỆN TÂM PHÀO

Một đệ tử thú nhận có tật xấu thích ngồi lê đôi mách.

Bằng một giọng ranh mãnh, Minh Sư đáp: "Lặp đi lặp lại những chuyện tâm phào thì không đến nỗi tệ nếu con không thêm thắt vào đấy."

NÁO ĐỘNG

Các đệ tử không ngừng xin Minh-Sur ban bố những lời minh triết; ngài phán bảo họ: "Minh triết không được biểu thị bằng lời nói. Minh triết được biểu lộ bằng việc làm."

Nhưng khi thấy đệ tử lẩn xả vào hành động, Minh Sur cười thoải mái và nói: "Đó không phải là hành động mà là não động."

TỪ NGỤC

Minh-Sur nói với đệ tử: "Con quá tự hào về trí thông minh của con. Con chẳng khác nào một tù nhân hãnh diện về chiều rộng của xà lim nhốt mình."

PHẦN II

CĂN TÍNH

"Người ta tìm kiếm sự hợp nhất với Thượng Đế như thế nào?"

"Con càng khổ công tìm kiếm bao nhiêu thì con càng tạo ra khoảng cách giữa Chúa và con bấy nhiêu."

"Vậy người ta nên làm gì đối với khoảng cách đó?"

"Con phải hiểu rằng khoảng cách đó không có."

"Điều đó có nghĩa là Chúa và con chỉ là một ư?"

"Không phải một, cũng không phải hai."

"Làm sao có thể như thế được?"

"Mặt trời và ánh sáng mặt trời, đại-dương và những đợt sóng của đại-dương, ca-sĩ và bài ca - không phải một. Cũng không phải hai."

PHÂN BIỆT

Người bị tình phụ nói: "Con bị phỏng tay một lần. Con sẽ không bao giờ si tình nữa."

Minh Sư đáp: "Con chẳng khác nào con mèo bị phỏng vì ngồi ở trên lò lửa, rồi từ chối sẽ không bao giờ ngồi xuống nữa."

MÁY MÓC

Ngày kia, Minh Sư hỏi đệ tử: "Điều nào quan-trọng hơn: minh triết hay hành động?"

Các đệ tử đều nhất trí trả lời: "Hành động dĩ nhiên rồi. Có ích lợi gì nếu sự minh triết không được thể hiện bằng hành động?"

Minh Sư đáp: "Và hành động có ích lợi gì nếu phát xuất từ một quả tim không thức giác?"

TÔN KÍNH

Đối với một đệ tử tỏ ra tôn kính một cách thái quá, Minh Sư bảo: "Ánh sáng phản chiếu trên tường. Tại sao phải tôn kính bức tường? Con nên chú tâm vào ánh sáng thì hơn."

TRÁNH NÉ

Một du khách xem xét chân dung các vị Minh Sư quá cố ở trong đền thờ và nói: "Còn có những Minh Sư nào ở trên đời này nữa không?"

Hướng dẫn viên trả lời: "Còn có một vị."

Du khách van nài được diện kiến vị Minh Sư đó và bắt đầu đặt câu hỏi: "Ngày nay người ta có thể tìm gặp những vị đại Minh-Sư ở đâu?"

Minh Sư la lên: "Này lữ khách!"

Du khách kính cẩn trả lời: "Thưa ngài!"

"ÔNG đang ở đâu vậy?"

SỐ PHẬN

Một bà than vãn về số phận của mình, Minh Sư bảo: "Chính bà làm nên số phận của bà."

"Nhưng chắc chắn không phải tôi chịu trách nhiệm việc tôi sinh ra làm đàn bà?"

"Sinh ra làm đàn bà không phải là số phận. Đó là định mệnh. Số phận là cách thức mà bà chấp nhận nữ tính của mình và là điều mà bà làm nên với cái nữ tính ấy."

TÁI SINH

Minh Sư bảo: "Hãy đoạn tuyệt với quá khứ và con sẽ giác ngộ."

"Con đang thực hiện điều đó từng giai đoạn một"

"Sự tăng trưởng đạt được qua từng giai đoạn. Giác ngộ thì nhất thời."

Về sau, Minh Sư nói: "Hãy nhảy vọt! Con không thể vượt qua cái hồ bằng những bước nhỏ nhỏ được."

MƠ MỘNG

"Chừng nào con Giác Ngộ?"

Minh Sư trả lời: "Khi con thấy được."

"Thấy được gì?"

"Thấy cây cối, bông hoa và trăng sao."

"Nhưng con thấy các thứ đó mỗi ngày."

"Không, những gì con thấy là những cây cối bằng giấy, bông hoa bằng giấy, và trăng sao bằng giấy. Bởi vì con không sống trong thực tại mà sống trong ngôn ngữ và tư duy của con mà thôi."

Và vì cẩn trọng, Minh Sư dịu dàng nói thêm: "Khổ nỗi, con sống một cuộc sống bằng giấy và con sẽ chết một cái chết bằng giấy."

BIẾN ĐỔI

Một đệ tử không ngừng than phiền những người chung quanh; Minh Sư phán bảo anh ta: "Nếu con muốn được yên tĩnh, con phải lo thay đổi chính con, chứ không phải thay đổi người khác. Bao bọc chân mình bằng đôi hài thì dễ hơn là lột thảm khắp cùng mặt đất."

PHẢN ỨNG

Người ta hỏi Minh Sư dựa trên tiêu chuẩn nào để chọn lựa đệ tử.

Ngài bảo: "Nhất cử nhất động, tôi đều thực thi trong sự phục tùng khiêm tốn. Do đó, những người tỏ ra cao ngạo trước sự khiêm tốn của tôi, tôi chối từ ngay. Đối với những người quá tôn kính tôi vì tôi có thái độ khiêm tốn, thì tôi cũng từ chối nhanh như thế."

TRIẾT LÝ

Trước khi xin làm đệ tử, thỉnh sinh muốn Minh Sư xác quyết đôi điều.

"Thầy có thể dạy bảo con về mục đích của nhân sinh không?"

"Thầy không thể."

"Hay ít ra, thầy có thể dạy con về ý nghĩa cuộc đời chứ?"

"Thầy không thể."

"Thầy có thể cắt nghĩa cho con bản chất sự chết và sự sống ở đời sau không?"

"Thầy không thể."

Khách hành hương ra về, lòng đầy khinh miệt. Đệ tử chán nản vì Minh Sư đã để lộ sự kém cỏi của mình.

Bằng một giọng dịu dàng, Minh-Sư giải thích như sau: "Tìm hiểu bản chất và ý-nghĩa cuộc sống để làm gì, nếu các con không bao giờ cảm nếm cuộc sống? Thầy mong muốn các con nên thưởng thức mẩu bánh của mình hơn là nói đông nói dài về cái bánh ấy."

LÀM ĐỆ TỬ

Một khách hành hương muốn trở thành đệ tử, Minh Sư nói với ông: "Bạn có thể sống với tôi, nhưng bạn đừng trở thành người theo tôi."

"Như vậy, con sẽ theo ai?"

"Không theo ai hết. Ngày nào bạn theo một ai đó thì bạn hết theo Chân-Lý."

MÙ QUÁNG

"Con có thể trở thành đệ tử của thầy không?"

"Con chỉ là đệ tử vì mắt con nhắm nghiền lại. Ngày nào mắt con mở ra, con sẽ thấy rằng không có gì để con có thể học hỏi với thầy hay với bất cứ ai."

“Như vậy Minh Sư để làm gì?”

“Để cho con thấy rằng không cần phải có Minh Sư.”

TRUNG GIAN

Một khách hành hương hỏi một đệ tử: "Tại sao bạn cần tới Minh Sư?"

Đệ tử trả lời: "Để được đun nóng, nước cần tới một cái ấm để làm trung gian giữa nó với lửa."

SÓNG CÒN

Ngày nào cũng thế, đệ tử chỉ hỏi Minh Sư mỗi một câu: "Làm thế nào con gặp được Thượng Đế?"

Và ngày nào Minh Sư cũng trả lời một câu giống nhau, đầy bí ẩn: "Bằng sự ước muốn."

“Nhưng con ao ước Thượng Đế hết tâm-hồn! Vậy tại sao con không gặp được Ngài?”

Ngày kia, có dịp Minh Sư cùng đệ tử đó đi tắm trong một dòng sông. Ngài chìm đầu đệ tử xuống nước và cứ giữ như thế trong khi đệ tử đang thương kia vùng vẫy một cách tuyệt vọng để cố thoát thân.

Hôm sau, Minh Sư bắt đầu gọi chuyện: "Tại sao con cố vùng vẫy như thế khi thầy chìm đầu con xuống nước?"

“Bởi vì con muốn hít thở không khí.”

“Khi con nhận lãnh ơn khao khát hít thở Thượng Đế cũng như con khao khát hít thở không khí thì con sẽ gặp gỡ Ngài.”

LỆ THUỘC

Một đệ tử quá lệ thuộc vào sách vở, Minh Sư bảo anh:

"Một người đi chợ bị mất mảnh giấy ghi chép các món hàng phải mua. Nhưng khi kiếm lại được, anh ta rất đổi vui mừng, vội vàng đọc đi đọc lại và bám vào đấy cho đến khi mua sắm xong - sau đó anh vứt đi như một mảnh giấy lộn vô giá trị."

TRÓN THOÁT

Minh Sư đã trở thành một huyền thoại trong khi còn sống. Tiếng đồn ngày kia Chúa hỏi ý kiến như sau: "Cha muốn chơi trò cút bắt với loài người. Cha đã hỏi các thiên sứ chỗ nào tốt nhất để ẩn trốn. Có thiên sứ nói ở dưới đáy đại dương. Thiên-sứ khác nói ở trên đỉnh núi cao. Thiên sứ khác lại nói ở mặt tối phía sau mặt trăng hay ở một hành tinh xa xôi nào đó. Còn con, con đề nghị thế nào?"

Minh Sư thưa: "Xin Cha hãy ẩn núp trong tâm con người. Đó là nơi cuối cùng mà người ta nghĩ tới!"

BÁT BẠO ĐỘNG

Một con rắn độc ở trong làng đã cắn nhiều người đến nỗi ít ai dám mạo hiểm đi ra ngoài đồng.

Người ta nói rằng Minh Sư thánh thiện đến nỗi ngài đã chế ngự con rắn và khuyên bảo nó thực thi tinh thần bất bạo động.

Chẳng bao lâu, dân làng khám phá ra rằng con rắn đã trở thành vô hại. Họ bắt đầu ném đá và kéo đuôi nó.

Họ đánh đập con rắn một cách tồi tệ và một đêm kia nó đã bò vào nhà Minh Sư để ta thán. Ngài bảo nó: "Bạn ơi, bạn không làm cho dân làng sợ nữa, tội nghiệp thật!"

"Nhưng phải chăng chính ngài đã dạy tôi thực thi tinh thần bất bạo động?"

"Tôi bảo bạn đừng cắn - chứ không bảo bạn đừng rít lên."

ĐẰNG TRÍ

Các đệ tử bàn cãi sôi nổi để xem công việc nào là khó khăn nhất:

Viết ra điều mà Chúa mặc khải là Thánh Kinh, hiểu những gì Chúa đã mặc khải trong Thánh Kinh hoặc giải nghĩa cho kẻ khác về Thánh Kinh sau khi mình đã lãnh hội được.

Khi được hỏi kiến, Minh Sư trả lời: "Thầy biết được một công việc khó khăn hơn bất cứ việc nào trong ba việc kể trên."

"Đó là gì?"

"Là cố gắng làm cho một đám ngu muội như các con nhận thức đúng thực tế."

HỒI HƯƠNG

Minh Sư bảo: "Có ba giai đoạn trong tiến trình tu đức đối với mỗi người: giai đoạn thể chất, giai đoạn tâm linh và giai đoạn thần linh."

Các đệ tử nôn nóng hỏi: "Giai đoạn thể chất là gì?"

“Đó là giai-đoạn mà người ta thấy cây cối là cây cối và núi non là núi non.

“Giai đoạn tâm linh là gì?”

“Đó là khi người ta nhìn sự vật một cách thâm sâu hơn - và rồi người ta nhận thấy cây cối không còn là cây cối nữa và núi non không còn là núi non nữa.”

“Và giai đoạn thần linh là gì?”

Minh Sư cười sáng khoái trả lời: "À! Đó là Giác Ngộ, khi cây cối trở lại cây cối và núi non trở lại núi non."

CẦN CỐI

Minh Sư cho rằng những bài diễn văn uyên bác chẳng ích lợi gì. Ngài gọi đó là "Những viên ngọc quý của sự minh triết."

Các đệ tử hỏi: "Nếu những diễn từ đó là những viên ngọc quý, sao thầy tỏ vẻ khinh miệt như thế?"

Minh Sư trả lời: "Các con biết có viên ngọc quý nào từng mọc lên khi người ta ươm trồng chúng trong một cánh đồng không?"

THINH LẶNG

"Kiến thức và lòng mộ đạo của các con thì có ích lợi gì? Một con lừa có trở thành khôn ngoan chẳng vì sống ở trong thư viện? Hay một con chuột có đạt sự thánh thiện chẳng vì sống ở trong nhà thờ?"

"Vậy thì chúng con cần phải có điều gì?"

“Một con tim.”

“Làm thế nào để có được?"

Minh Sư lặng thinh không nói. Ngài phải nói sao để họ không biến mọi sự thành một môn để học hoặc một đối tượng để thờ?

TỚI ĐÍCH

“Con đường đưa tới thức giác khó hay dễ?"

"Cũng không khó, cũng không dễ."

"Tại sao vậy?"

"Tại vì thức giấc không thực hữu."

"Vậy phải đi như thế nào để tới đích?"

"Không phải đi. Đó là một hành trình không có khoảng cách. Hãy dừng bước và các con sẽ tới."

TIẾN HÓA

Ngày hôm sau Minh Sư bảo: "Trời hỡi! Đi thì dễ hơn dừng lại."

Các đệ tử muốn biết tại sao.

"Vì ngày nào các con còn bước đi để đạt tới một mục đích, thì các con còn có thể bám víu vào một ước mơ. Khi dừng lại, các con phải đối diện với thực tế."

Các đệ tử đâm ra hoang mang nên hỏi: "Làm thế nào các con có thể thay đổi được nếu không có mục tiêu hay những điều ước mơ?"

"Thay đổi thực sự là thay đổi mà không cần ý chí. Hãy đối diện với thực tế, rồi sự thay đổi không ý chí sẽ xảy ra."

VÔ Ý THỨC

"Con có thể tìm thấy Thượng Đế ở đâu?"

"Ngài đang ở trước mặt con đây."

"Vậy tại sao con không nhìn ra Ngài?"

"Tại sao người say rượu không thể nhìn ra ngôi nhà của mình?"

Về sau, Minh Sư nói: "Con hãy tìm cho ra điều đã làm cho con say sưa. Muốn nhìn ra, các con phải điều độ hơn."

TRÁCH NHIỆM

Minh Sư đi chu du với một đệ tử. Tới gần làng, họ gặp phải ông Thống Đốc. Vị này tưởng nhầm hai thầy trò tới chúc mừng ông đến thăm làng nên tuyên bố: "Thật không cần thiết phải phiền quý vị đến đây để đón tiếp tôi."

Đệ tử trả lời: "Thưa ngài, ngài lầm rồi, chúng tôi đi chu du. Nhưng giả như chúng tôi có biết ngài đến thăm, chúng tôi sẵn sàng nhọc công hơn nữa để đến đón tiếp ngài."

Minh Sư không thốt lời gì. Chiều tối, ngài nói: "Có thật cần thiết để con nói ra là chúng ta đã không đến để chúc mừng ông thống-đốc? Con có nhận ra là ông ta cảm thấy mình ngớ ngẩn như thế nào không?"

"Nhưng nếu chúng ta không nói lên sự thật, chẳng phải là chúng ta sẽ cảm thấy có lỗi vì đã dối gạt ông sao?"

"Chúng ta không hề dối gạt. Chính ông ta tự lừa dối mình thôi."

VÔ THÂN

Các đệ tử rất vui mừng khi được Minh Sư cho biết là ngài mong muốn có được một chiếc áo mới cho ngày sinh nhật của ngài. Người ta đã mua vải tốt nhất. Ông thợ may trong làng đã đến lấy ni cho Minh Sư và hứa rằng, nếu Thượng Đế muốn, chiếc áo sẽ hoàn tất trong một tuần lễ.

Sau một tuần, một đệ tử được phái tới nhà ông thợ may trong khi Minh Sư đang hết sức mong đợi chiếc áo mới. Ông thợ may phân trần: "Vì có một chút trục trặc. Nhưng nếu Chúa muốn, chiếc áo sẽ hoàn tất ngày mai."

Hôm sau, ông thợ may lại phân bua: "Rất tiếc, chiếc áo chưa xong được. Xin vui lòng trở lại ngày mai nữa và, nếu Chúa muốn, chiếc áo sẽ xong, chẳng chút sai chạy."

Hôm sau nữa, Minh Sư bảo đệ tử: "Con hãy hỏi ông ta phải mất hết bao lâu nếu ông để Chúa đứng ngoài công việc ấy?"

PHÓNG TÂM

"Tại sao mọi người ở đây đều hạnh phúc đến thế, chỉ trừ một mình con thôi?"

Minh Sư trả lời: "Bởi vì họ đã học cách thấy đâu đâu cũng đều thiện hảo và đẹp đẽ cả."

"Tại sao con không thấy thiện hảo và tốt đẹp ở đâu hết?"

"Tại vì con không thể nhìn thấy ở bên ngoài con điều mà con không thấy được ở bên trong con."

ƯU TIÊN

Theo một huyền thoại, Thượng Đế đã sai một Thiên Sứ đến với Minh Sư kèm theo sứ điệp như sau: "Con hãy xin sống tới một triệu năm và lời cầu xin đó sẽ được chấp nhận. Cho dầu một triệu triệu năm cũng được. Vậy con muốn sống bao nhiêu năm?"

Minh Sư trả lời không chút do dự: "Tám chục năm."

Các đệ tử rầu rĩ: "Nhưng, thầy ôi, nếu thầy sống tới một triệu năm, thầy thử xem bao nhiêu thế hệ sẽ được hưởng lợi ích do sự minh triết của thầy."

"Nếu thầy sống tới một triệu năm, người đời sẽ tha thiết muốn kéo dài đời sống hơn là trau dồi sự minh triết."

KHÔNG CẦN NỖ LỰC

Có một người do dự dấn thân vào việc thăng tiến tâm linh vì sợ phải nỗ lực và từ bỏ; Minh Sư bảo người ấy:

"Phải cần đến bao nhiêu nỗ lực và từ bỏ để mở mắt ra mà nhìn thấy?"

PHẦN III

BUÔNG THẢ

"Con phải làm gì để được thức giác?"

"Không làm gì hết."

"Sao lại không?"

"Tại vì không phải làm một điều gì mà người ta đạt tới thức giác. Thức giác xảy tới tự nhiên."

"Vậy thì không bao giờ có thể đạt tới thức giác?"

"Ồ! Có chứ."

"Bằng cách nào?"

"Bằng vô vi."

"Và người ta phải làm gì để đạt đến vô vi?"

"Người ta phải làm gì để thiếp ngủ và để thức giác?"

DIỄN ĐẠT

Một văn hào sưu tầm đạo giáo quan tâm đến những quan điểm của Minh Sư nên hỏi: “Người ta khám phá Thượng Đế như thế nào?”

Minh Sư trả lời sắc bén: “Qua việc làm con tìm trắng trẻo bằng thiên quán, chứ không phải bôi đen những trang giấy bằng những diễn từ đạo giáo.”

Và quay sang các đệ tử trí thức, Minh Sư nói thêm bằng giọng châm biếm: “Hoặc làm cho không khí trở nên dày đặc bởi những cuộc tranh luận uyên bác.”

KHÁM PHÁ

"Xin thầy giúp con tìm thấy Thượng Đế."

"Không ai có thể giúp con được."

“Tại sao vậy?”

“Cũng một lý do là không ai có thể giúp cá biền khám phá ra đại dương.”

ẤN DẠT

“Con sẽ giúp đỡ thế giới như thế nào?”

Minh Sư đáp: "Bằng cách tìm hiểu thế giới."

“Và con sẽ tìm hiểu thế giới như thế nào?”

“Bằng cách xa lánh thế giới.”

“Như vậy con sẽ phục vụ nhân loại thế nào?”

“Bằng cách tìm hiểu chính con.”

TIẾP THU

“Con muốn học tập. Thầy sẽ chỉ dạy cho chúng con không?”

Minh Sư đáp: "Thầy không nghĩ rằng con biết cách học tập."

“Có thể nào thầy chỉ dạy con cách học tập không?”

“Chúng con có thể học cách thức để cho thầy dạy không?”

Thấy những đệ tử hoang mang, về sau Minh-Su nói thêm: "Chỉ có 'dạy' khi nào có 'học'. Chỉ có 'học' khi nào con 'dạy' một điều gì đó cho bản thân mình.

HOÁN CÁI

Một nhóm đệ tử nóng lòng đi hành hương, Minh Su bảo họ: "Hãy mang quả mướp đắng này theo các con. Hãy nhúng nó vào những giếng sông thánh và mang nó vào mọi nơi linh thiêng."

Khi đệ tử trở về, trái mướp đắng được đem nấu chín và trở thành một món ăn nhiệm tích.

Sau khi nếm món ăn đó Minh Su nói bằng một giọng ranh mãnh: "Lạ thật, nước thánh và những đền đài linh thiêng không làm cho quả mướp đắng trở nên ngọt hơn!"

NHÂN QUẢ

Mọi người rất đỗi ngạc nhiên về ẩn dụ mang tính cách rất thời sự của Minh Su: "Đời sống chẳng khác gì một chiếc xe hơi."

Các đệ tử đợi chờ trong thinh lặng vì biết rằng trước sau gì rồi cũng được nghe lời giải thích:

Cuối cùng Minh Su bảo: "Ồ, phải rồi. Người ta có thể dùng một chiếc xe hơi để vượt đèo cao."

Mọi người lại im lặng.

"Nhưng đa số người ta nằm trước xe hơi, tự ý để cho xe cán lên. Rồi họ đổ thừa cho chiếc xe hơi gây ra tai nạn."

CƯỜNG BÁCH

Đối với những người muốn trở thành đệ tử, Minh Su đòi hỏi phải nghiêm túc trong mục đích của mình.

Tuy nhiên, Minh Su quở trách những đệ tử quá căng thẳng trong những nỗ lực tu đức. Thái độ ngài đề xướng là một sự nghiêm túc thoải mái hay một sự thoải mái nghiêm túc - cũng như thái độ của vận động viên trong trận đấu hay của kịch sĩ trên sân diễn.

Và cần phải rất là kiên nhẫn. Ngài nói: "Những bông hoa bị ép nở thì mất đi hương thơm. Những hoa trái bị ép chín thì mất đi vị ngọt."

TÍNH TOÁN

Minh Sư thường hay trêu những đệ tử suy nghĩ miên man trước khi quyết định.

Ngài nói thế này: "Những ai suy nghĩ cho đến độ chín muồi trước khi bước tới một bước thì sẽ đứng mãi trên một chân cho đến suốt đời."

CÁI CÁCH

Tu viện có những luật lệ, nhưng Minh Sư luôn luôn cảnh cáo đệ tử về sự câu thúc của luật lệ.

Ngài thường bảo: "Đức vâng lời giúp ta giữ luật. Tình yêu giúp ta biết rõ lúc nào phải phá luật."

BÁT CHƯỚC

Sau khi đạt ngộ, Minh Sư bắt đầu sống giản dị, vì ngài nhận thấy sống đơn giản thích hợp với sở thích của mình.

Minh Sư cảm thấy buồn cười khi biết đệ tử bắt đầu sống giản dị vì bát chước mình.

Ngài nói: "ích lợi gì đâu khi mô phỏng lối sống của thầy mà thiếu động cơ thúc đẩy như thầy. Hoặc chọn động cơ thúc đẩy của thầy mà thiếu cái quan điểm đã phát sinh ra động cơ đó?"

Các đệ tử được hiểu rõ hơn khi nghe ngài nói: "Một con dê mọc râu thì có trở thành một Rab-bi được chăng?"

ĐƠN ĐỘC

Có một đệ tử lúc nào cũng tìm kiếm những giải đáp từ Minh Sư, ngài bảo anh: "Ồ trong con có sẵn giải đáp cho mọi vấn nạn của mình - con chỉ cần biết cách tìm ra giải đáp ấy thôi."

Và ngày kia, ngài tuyên-bố: "Ồ trong thế giới tinh thần, con không thể bước đi nhờ vào ánh sáng của ngọn đèn người khác. Con muốn mượn cây đèn của thầy. Thầy thấy tốt hơn hết là dạy con cách tự làm lấy cây đèn cho chính con."

THIỆN CẬN

Minh Sư nói với một đệ tử sống trên mây: "Nếu con biến thầy thành một người có thẩm quyền đối với con, thì con đã làm hại chính con, vì con không nhìn xem mọi việc bằng chính đôi mắt của con."

Và nghĩ một chút, ngài nói nhỏ nhẹ: "Con cũng làm hại thầy nữa, vì con không nhìn thầy đúng như con người thực của thầy."

KHIÊM TỐN

Một du khách tự cho mình là người truy tầm Chân Lý, Minh Sư bảo ông: "Nếu bạn tìm kiếm Chân Lý, thì bạn phải có một điều vượt lên trên hết mọi điều khác."

"Tôi biết. Đó là lòng say mê không thể cưỡng được đối với Chân-Lý."

"Không phải đâu. Đó là thái độ sẵn sàng chấp nhận rằng bạn có thể sai lầm."

TRÁN ÁP

Minh Sư đã hôn mê từ nhiều tuần lễ và ở trong tình trạng thập tử nhất sinh. Ngày kia, tỉnh linh mở mắt ra, ngài nhận thấy người đệ tử mà ngài quý mến đang ngồi bên cạnh.

Ngài hỏi nhỏ nhẹ: "Con không rời cạnh giường thầy chút nào phải không?"

"Thưa thầy, không. Con không thể nào rời được."

"Tại sao vậy?"

"Vì thầy là ánh sáng đời con."

Minh Sư thở dài não nuột: "Con ơi, có phải thầy làm lóa mắt con rồi không, nên con đành không nhận ra ánh sáng ở trong con?"

PHÁT TRIỂN

Minh Sư ngồi say mê chăm chú khi một kinh tế gia nổi tiếng cất nghĩa kế hoạch phát triển của mình.

Ngài hỏi: "Trong một lý thuyết kinh tế, xem sự phát triển là điều duy nhất đáng quan tâm có nên chăng?"

"Vâng, mọi phát triển tự bản chất là tốt rồi."

Minh Sư nói: "Chẳng phải đó cũng là cách suy nghĩ của tế bào ung thư sao?"

CHẤP NHẬN

“Làm thế nào để tôi có thể trở thành một vĩ nhân như thầy.”

Minh Sư đáp: "Tại sao phải trở thành một vĩ nhân? Thành nhân đã là một kỳ công vĩ đại rồi!"

BAO LỰC

Minh Sư luôn giảng dạy rằng mặc cảm tội lỗi là một cảm xúc không lành mạnh và người ta nên xa lánh như ma quỷ vậy - mọi mặc cảm tội lỗi.

Ngày kia một đệ tử hỏi: "Nhưng người ta phải chê ghét tội lỗi của mình chứ?"

"Khi con có mặc cảm tội lỗi thì điều con ghét không phải là tội lỗi mà chính là bản thân mình."

KHÔNG THÍCH ĐÁNG

Trong buổi thảo luận công khai hôm đó, mọi câu hỏi đều quay chung quanh đời sống sau khi chết.

Minh Sư chỉ cười và không trả lời bất cứ câu hỏi nào.

Các đệ tử hỏi cho biết tại sao Minh Sư đã tránh né, về sau ngài đáp cho họ: "Các con có nhận thấy chẳng chính những người không biết phải sống đời sống này như thế nào mới khao-khát một đời sống khác, một đời sống vĩnh cửu?"

Một đệ-tử khản-khoản hỏi: "Nhưng có hay không có sự sống sau khi chết?"

Minh-Sư trả lời cách bí ẩn: "Có sự sống trước khi chết không? Đó mới là vấn đề!"

THÁCH ĐÓ

Một đệ tử thích dễ dãi, than phiền là không bao-giờ cảm nhận được sự thanh tịnh mà Minh Sư hằng khuyến khích.

Ngài giảng giải: "Sự thanh tịnh chỉ đến với người hoạt động mà thôi."

Ý THỨC HỆ

Một nhóm người tranh đấu chính trị cố trình bày cho Minh Sư cách thức mà ý thức hệ của họ có thể thay đổi bộ mặt thế giới.

Minh Sư chăm chú lắng nghe.

Ngày hôm sau ngài nói: "Một ý thức hệ tốt hay xấu cũng tùy thuộc những người sử dụng nữa. Nếu một triệu con chó sói tụ tập lại để tranh đấu cho công lý thì có phải vì thế mà chúng không còn là một triệu con chó sói nữa chăng?"

LUÂN LÝ

Các đệ tử thường mãi mê về những câu hỏi đúng hay sai. Đôi khi câu giải đáp khá minh bạch. Đôi khi rất là vu vơ.

Nếu Minh Sư tình cờ có mặt trong các buổi thảo luận đó, ngài không can dự vào.

Ngày kia người ta hỏi ngài câu này: "Giết kẻ tìm cách giết mình; điều đó đúng hay sai?"

Minh-Sư đáp: "Làm sao thầy biết được."

Các đệ tử sừng sốt trả lời: "Vậy làm thế nào để phân biệt đúng hay sai?"

Minh Sư nói: "Bao lâu các con còn sống, hãy giết chết cái tôi của mình, cho nó chết thật. Rồi hãy hành động như các con muốn và hành động các con sẽ đúng."

TƯỜNG TƯỢNG

"Kẻ thù lớn nhất của thức giác là gì?"

"Là sự sợ hãi."

"Và sự sợ hãi do đâu mà đến?"

"Do ảo tưởng."

"Và ảo tưởng là gì?"

"Là tưởng rằng những bông hoa quanh mình là những con rắn độc."

"Làm thế nào để con có thể đạt được giác thức?"

"Con hãy mở mắt để thấy."

"Thấy gì?"

"Thấy rằng không có con rắn độc nào ở chung quanh con."

ĐIỀU KHIỂN TỬ XA

Đối với một đệ tử nhút nhát muốn trở nên tự tin, Minh Sư bảo: "Con tìm điều xác quyết trong ánh mắt kẻ khác và con nghĩ đó là sự tự tin."

"Vậy thì con không nên xem trọng ý kiến của kẻ khác ư?"

"Ngược lại là khác. Con hãy xem trọng mọi điều kẻ khác nói, nhưng đừng để ý kiến họ khống chế con."

"Làm thế nào để đập tan sự khống chế đó?"

"Làm thế nào để người ta đập tan một ảo tưởng?"

ĐẦU TƯ

"Làm thế nào để con có thể thoát khỏi sự sợ hãi?"

"Làm thế nào để bạn thoát khỏi cái mà bạn đang bám vào?"

"Thầy muốn ám chỉ là con đang bám vào những sự sợ hãi của con? Con không thể đồng ý điều đó."

"Bạn hãy xét xem sự sợ hãi đang che chở bạn điều gì và bạn sẽ đồng ý! Rồi bạn sẽ thấy sự điên rồ của mình."

NHẬN THỨC

"Sự cứu rỗi đạt được nhờ hành động hay nhờ thiên quán?"

"Không nhờ hành động cũng như thiên quán. Sự cứu rỗi đạt được khi người ta thấy."

"Thấy gì?"

"Thấy rằng cái kiềng bằng vàng mà bạn mong có được thì đang tròng vào cổ của bạn. Thấy rằng con rắn mà bạn khiếp sợ chỉ là một khúc nợ kéo lê lét trên mặt đất."

MỘNG DU

Minh Sư cười mờ khiến đệ tử bạo dạn hỏi: "Xin nói cho chúng con biết thầy đạt được điều gì khi Giác Ngộ. Thầy đã đạt tới thiên tính chưa?"

"Chưa."

"Thầy đã trở thành một vị thánh chưa?"

"Chưa."

"Vậy thầy đã đạt được điều gì?"

"Một người thức giấc."

BUÔNG BỎ

Các đệ tử tò mò muốn biết tại sao Minh Sư sống rất đạm-bạc nhưng không bao giờ kết án những môn đồ giàu có.

Ngày kia ngài nói: "Thật là hiếm-hoi, nhưng không phải là không có, một người vừa giàu có vừa thánh thiện."

"Như thế nào?"

"Khi tiền tài ảnh hưởng trên con tim người ấy giống như bóng tre ngã xuống sân."

Đệ tử quay lại để nhìn bóng tre quét mặt sân mà không lay động một hạt bụi nào.

PHÂN BIỆT

Minh Sư cùng vài đệ tử dạo chơi dọc theo bờ sông.

Ngài nói: "Các con hãy xem, cá tung tăng lội bằng thích. Chúng khoái trá thật."

Có người khách lạ nghe trộm như thế liền nói: "Làm sao ngài biết cá khoái trá - ngài có phải là cá đâu?"

Các đệ tử kinh ngạc vì sự hỗn xược đó. Minh Sư mỉm cười về điều mà ngài nhận ra là thái độ vô úy trong vấn đề học hỏi.

Ngài đáp trả cách nhã nhặn: "Còn bạn, làm sao bạn biết tôi không phải là cá - bạn có phải là tôi đâu?"

Các đệ tử cười khoái trá, cho đó là một câu trả đũa đích đáng. Riêng người khách lạ cảm thấy bàng hoàng vì những lời nói thâm thúy đó.

Ông ta suy nghĩ suốt ngày rồi tìm tới tu viện và nói: "Có lẽ ngài không khác loài cá như tôi đã tưởng. Và tôi cũng không khác ngài."

SÁNG TẠO

Người ta biết Minh Sư đứng về phía cách mạng, bắt chấp việc làm phật ý chính quyền.

Khi được hỏi lý do tại sao chính ngài lại từ chối tham gia tích cực công việc cách mạng xã hội, Minh Sư trả lời bằng câu ngạn ngữ đầy bí ẩn sau đây:

"Ta ngồi yên

Ta vô vi

Xuân vẫn đến

Cỏ vẫn mọc. »

PHẦN IV

TRIỂN VỌNG

Thấy Minh Sư vui tính nên đệ tử đặt nhiều câu hỏi. Họ hỏi có bao giờ ngài xuống tinh thần không.

Minh Sư bảo rằng có.

Họ lại khăng khăng hỏi: "Thế nhưng lúc nào ngài cũng hạnh phúc, có đúng như vậy không?"

"Đúng như vậy!"

Họ muốn biết bí quyết là gì.

Minh Sư nói: "Bí quyết như thế này: mọi chuyện có thể trở nên tốt hay xấu do ý tưởng của người ta đối với việc đó."

CHIA LY

Những giáo huấn của Minh Sư đã làm phật lòng Chính Phủ nên ngài bị đày biệt xứ.

Khi đệ tử hỏi ngài có cảm thấy nỗi sầu viễn xứ không, Minh Sư trả lời: "Không."

Họ phản đối lại: "Nhưng không nhớ nhà thì không phải là con người!"

Minh Sư đáp lại: "Ta chỉ hết cảm thấy bị lưu đày ngày nào ta khám phá ra rằng thế giới này là nhà mình."

THAY ĐỔI

Một sử gia thăm viếng Minh Sư, ông rất ưa tranh luận.

Ông ta hỏi: "Những cố gắng của chúng ta không làm thay đổi giòng lịch sử nhân loại sao?"

Minh Sư trả lời: "Ồ! Có chứ."

"Và lao động của con người không làm thay đổi trái đất sao?"

Minh Sư đáp: "Chắc chắn rồi."

"Vậy tại sao ngài dạy rằng những cố gắng của con người không mang lại chút kết quả gì hết?"

Minh Sư đáp: "Bởi vì khi gió lặng, thì lá vẫn rơi rụng như thường."

NHÌN NHẬN

Khi Minh Sư trở nên già yếu, tàn-tật, các đệ tử van xin ngài đừng sớm lìa trần. Minh Sư bảo: "Giả như thầy không rời các con, làm sao các con thấy được?"

Các đệ tử hỏi: "Chúng con không thấy được cái gì khi thầy còn ở với chúng con?"

Nhưng Minh Sư không nói lời nào.

Khi ngài sắp lìa trần, các đệ tử hỏi: "Chúng con sẽ thấy được gì khi thầy đã ra đi?"

Với một cái chớp mắt, Minh Sư nói: "Tất cả những gì thầy đã làm là ngồi bên bờ sông và phân phát nước sông. Sau khi thầy ra đi, chắc chắn các con sẽ nhìn thấy giòng sông."

NHÌN VÀO NỘI TÂM

Các đệ tử hằng say tranh cãi về nguyên nhân đau khổ của nhân loại.

Người này bảo là do tính ích kỷ. Người kia thì nói là do ảo tưởng. Kẻ khác thì cho là không biết phân biệt giữa hiện thực và không hiện thực.

Khi được hỏi ý-kiến, Minh Sư trả lời: "Mọi đau khổ đến từ sự việc con người không thể ngồi thảnh lạng một mình."

AN NHIÊN TỰ TẠI

Minh Sư xem ra hững-hờ với những gì mà người đời nghĩ tưởng về ngài. Khi đệ tử hỏi ngài làm thế nào mà đạt tới sự an nhiên tự tại như thế, Minh Sư cười lớn và nói: "Tới khi thầy hai mươi tuổi, thầy không chút ưu tư về những gì người ta nghĩ tưởng về mình. Sau hai mươi tuổi, thầy thường bận tâm về những gì hàng xóm láng giềng suy nghĩ. Rồi một ngày kia, sau khi thầy được năm mươi tuổi, thầy mới nhận ra rằng, trong thực tế, không ai nghĩ tưởng về thầy hết!"

MIỄN NHIỆM

Trước sự ngạc nhiên của mọi người, Minh Sư xem ra không sốt sắng lắm đối với việc dạy giáo lý cho giới trẻ.

Khi được hỏi lý do tại sao, ngài nói: "Chích ngừa chúng khi còn trẻ, tức là quý vị cản trở chúng nắm bắt thực tế khi chúng trưởng thành."

THỰC CHẤT

Minh Sư không bao giờ cảm thấy lóa mắt vì bằng cấp. Ngài để ý tới con người, chứ không phải văn bằng.

Có lần người ta nghe ngài nói: "Khi các con có tai để nghe một loài chim hót, thì các con chớ cần xét xem chúng có chúng chi gì."

THÀNH KIẾN

Minh Sư nói: "Không có điều gì là xấu hay tốt. Chính tư duy làm cho mọi chuyện trở nên xấu hay tốt."

Khi người ta xin Minh Sư cắt nghĩa, ngài nói: "Một người có thể giữ chay theo tôn giáo mình bảy ngày một tuần một cách vui vẻ. Còn người hàng xóm thì chết rũ khi nhịn đói như thế."

TỰ MÃN

Minh Sư yêu thích những người tầm thường và ngờ vực những người nổi tiếng thánh thiện.

Một đệ tử thỉnh ý Minh Sư về vấn đề hôn nhân, ngài bảo: "Con phải cảm chắc là đừng bao giờ cưới một bà thánh."

"Tại sao không bao giờ?"

Minh Sư vui vẻ trả lời: "Bởi vì đó là cách chắc chắn nhất để biến mình thành một người tử đạo."

HỨNG THÚ

Một bà than vãn sự giàu có đã không làm cho bà được hạnh phúc, Minh Sư bảo: "Bà nói như thể đời sống xa hoa và sự tiện ích là những đồ gia vị đem lại hạnh phúc; trong khi đó, điều duy nhất bà cần để thực sự hạnh phúc chính là một cái gì đó để mà hứng thú"

CHUYÊN CHẾ

Đệ tử ngỡ ngàng vì có lần Minh Sư nói với một giám mục rằng những người đạo đức có khuynh hướng tự nhiên hướng về sự độc ác.

Khi vị giám mục đi rồi, các đệ tử đã hỏi: "Tại sao vậy?"

Minh Sư đáp: "Bởi vì tất cả họ dễ dàng hy sinh con người để đạt tới một mục đích."

ÍCH KỸ

Một kỹ nghệ gia giàu có hỏi Minh Sư: "Ngài làm nghề gì?"

Minh Sư trả lời: "Vô nghề nghiệp."

Kỹ nghệ gia cười ngạo nghễ: "Có phải đó là lừa biếng không?"

"Trời hỡi, không phải đâu! Lừa biếng thường là một tật xấu của những người lãng xãng hoạt động."

Về sau Minh Sư bảo đệ tử: "Đừng làm gì hết và mọi chuyện sẽ được thực hiện qua các con. Không làm gì hết thật sự là làm nhiều lắm đấy - hãy thử đi!"

MINH TRIẾT

Minh Sư luôn sung sướng khi thấy người ta nhận ra sự vô minh của mình.

Ngài tuyên bố: "Minh Triết có khuynh hướng lớn lên tương ứng với giác thức về sự vô minh của chính mình."

Khi người ta xin ngài cắt nghĩa thêm, ngài trả lời: "Khi bạn nhận thấy rằng hôm nay bạn không minh triết như bạn nghĩ về mình hôm qua, thì hôm nay bạn đã minh triết hơn rồi."

TÌNH YÊU

Một đôi vợ chồng mới cưới hỏi: "Chúng con sẽ làm gì để tình yêu chúng con bền bỉ luôn mãi?"

Minh Sư đáp: "Các con hãy cùng nhau yêu thương những điều khác đi."

GIÀU CÓ

Nhà kinh doanh hỏi: "Làm sao đời sống tâm linh có thể hữu ích cho một người trần tục như tôi?"

Minh Sư đáp: "Điều đó sẽ giúp bạn có được nhiều hơn."

"Như thế nào?"

"Bằng cách dạy bạn ham muốn ít hơn."

PHƯỚC HẠNH

Một nhân viên mãi dịch cổ phần chứng khoán rất đau khổ vì gia tài khánh tận, đã đến một tu viện để tìm sự thanh thản nội tâm. Nhưng vì quá thất vọng nên không thể chiêm niệm được.

Sau khi ông ta ra về, Minh Sư đã nói một câu chua chát như sau: "Những ai nằm đất sẽ không bao giờ bị té khỏi giường."

PHỔ QUÁT

Minh Sư thường khuyên bảo người ta đừng nên sống trong một tu viện.

Ngài hay nói: "Muốn tìm lợi ích của sách, bạn không cần phải sống trong một thư viện."

Có khi ngài còn nói một cách đanh thép hơn: "Bạn có thể đọc rất nhiều sách mà chẳng bao giờ đặt chân đến một thư viện nào cả; cũng như thực hành tu đức mà chẳng bao giờ vào một đền thờ nào."

DÒNG CHẢY

Khi biết chắc Minh Sư sẽ từ trần, đệ tử vô cùng thất vọng.

Minh Sư tươi cười bảo họ: "Các con không thấy rằng cái chết làm cho đời sống đáng yêu sao?"

"Dạ không. Chúng con chỉ ước mong thầy đừng bao giờ ly trần thì hơn."

"Bất cứ cái gì thực sự sống thì đều phải chết. Các con hãy nhìn xem bông hoa: chỉ những hoa giả mới không bao giờ chết."

MẠO HIỂM

Đề tài thảo luận của Minh Sư là Sự Sống.

Ngày kia Minh Sư thuật lại việc ngài gặp gỡ viên phi công đảm trách việc chuyên chở những người lao động từ Trung Hoa sang Miến Điện trong thời Đệ-Nhị Thế-Chiến để lo xây đắp những đường sá qua rừng rú. Chuyến bay thật dài và thật chán nản nên đám người lao động chơi trò đánh bạc. Vì không có tiền, họ đã đem mạng sống ra để đánh bạc - người nào thua phải nhảy khỏi máy bay không dù!

Các đệ tử kinh-hoảng la lên: "Ghê quá!"

Minh Sư nói: "Đúng thế. Nhưng đó mới làm cho cuộc đánh bài trở nên hào hứng."

Về sau, cũng trong ngày đó, ngài nói thêm: "Các con không bao giờ sống những giây phút trọn vẹn như thế cho bằng khi các con đánh bạc với chính sinh mệnh của các con."

TỬ VONG

Có một đệ tử van xin Minh Sư chỉ bảo sự Minh Triết, ngài nói: "Con hãy làm thử điều này: nhắm nghiền mắt lại và tưởng tượng con bị rơi xuống vực thẳm với mọi sinh vật bị cuốn lôi theo con. Mỗi lần con bám vào bất cứ vật gì để chặn con lại cho khỏi bị rơi thì con hãy biết rằng vật đó cũng đang rơi."

Đệ tử đã thử như thế và anh ta không bao giờ còn là một người như trước nữa.

GIẢI THOÁT

"Làm thế nào để con được giải thoát?"

Minh Sư đáp: "Hãy tìm cho ra ai đã trói buộc con."

Sau một tuần lễ, đệ tử đó trở lại và nói: "Dạ không ai trói buộc con hết."

"Vậy tại sao con mong được giải thoát?"

Ngay lúc đó đệ tử được giác ngộ và lập tức anh ta cảm thấy tự do.

GIỚI HẠN

Minh Sư hết sức lịch sự đối với những giáo sư Đại học thăm viếng ngài nhưng không bao giờ trả lời các câu hỏi của họ hay để bị lôi cuốn vào những biện minh thần học.

Các đệ tử ngạc nhiên về điều đó và ngài bảo họ: "Có thể nào nói về đại dương với một con ếch ngồi đáy giếng - hay về thần học với những người bị giới hạn bởi những quan niệm của họ."

DẤN THÂN

Mặc dù rất ưu ái đối với mọi đệ tử, Minh-Sư không thể che giấu sự yêu chuộng những người sống "ngoài đời" như những cặp vợ chồng, thương-gia, nông-dân... hơn là những người đang sống trong tu viện.

Khi được hỏi về điều này, ngài nói: "Tu đức được thực thi trong một tình trạng hoạt động thì hơn hẳn tu đức được thực thi trong tình trạng ẩn dật."

THIÊN NHIÊN

Một diễn giả cho biết chỉ một phần rất nhỏ của những số tiền khổng lồ mua bán vũ khí hiện nay sẽ đủ để giải quyết mọi vấn đề vật chất của toàn thể nhân loại.

Sau bài diễn văn, đương nhiên các đệ tử phản ứng như sau: "Vậy tại sao người ta ngu muội đến thế?"

Minh Sư trịnh trọng trả lời: "Bởi vì người ta chỉ biết đọc những quyển sách in mà thôi. Họ đã quên nghệ thuật đọc những quyển sách chưa hề xuất bản."

❖ Xin thầy cho chúng con một thí dụ về một quyển sách chưa hề xuất bản."

Nhưng Minh Sư không cho thí dụ nào.

Ngày kia, họ cứ dai dẳng hỏi, ngài đã trả lời như sau: "Tiếng chim hót líu lo, tiếng côn trùng rên-rĩ, tất cả đều vang vọng Chân Lý. Cỏ cây hoa lá chỉ cho ta Con Đường trở về. Các con hãy lắng nghe! Hãy nhìn xem! Chính đó là điều phải đọc!"

THIÊN ĐÀNG

Một đệ tử bị ám ảnh bởi ý nghĩ về cuộc sống sau khi từ trần; Minh Sư nói với anh: "Tại sao con phải mất thời giờ nghĩ tới thế giới bên kia?"

"Nhưng có thể nào không nghĩ tới được sao?"

"Được chứ."

"Như thế nào?"

"Bằng cách sống trên thiên đàng, ngay tại bây giờ và nơi đây."

"Và thiên đàng ở đâu?"

"Ở tại nơi đây và bây giờ."

HIỆN TẠI

Khi các đệ tử xin một công thức về linh đạo để theo đó mà thực tập, Minh Sư chỉ trả lời giản dị như sau: "Hà! Hãy lắng nghe!"

Và khi họ nghe âm thanh của đêm trường ở bên ngoài tu viện, Minh-Sư ngâm bài thơ ngắn sau đây:

"Tuy cái chết gần kề
nhưng không hề lo lắng,
Ve sầu vẫn ve ve."

NHẬN THỨC

"Thức giác mang lại lợi ích gì cho thầy?"

"Sự an vui."

"Và an vui là gì?"

"Là nhận chân rằng khi mất hết mọi sự, ta chỉ mất một món đồ chơi thôi."

TIN TƯỞNG

Minh Sư thường nhấn mạnh sự thánh thiện không hề tại ở điều mình "làm" cho bằng điều mình 'cho phép' xảy ra.

Vì một số đệ tử không hiểu rõ điều đó, nên Minh Sư trả lời bằng cách thuật câu chuyện sau đây:

Có một con rồng một chân ngày kia nói với con rết (trăm chân) như sau: "Làm sao bạn có thể điều khiển tất cả bao nhiêu chân đó được? Riêng tôi, tôi chỉ có thể điều khiển mỗi một chân mà thôi."

Con rết (trăm chân) trả lời: "Thật ra, tôi chả điều khiển gì hết."

TIẾNG ĐỘNG

Mỗi ngày Minh Sư bị người ta tới tập đặt những câu hỏi mà ngài phải trả lời nghiêm nghị, bông đùa, lịch sự hay cứng rắn.

Có một nữ đệ tử luôn ngồi trong tĩnh lặng suốt mỗi buổi diễn thuyết.

Khi người ta hỏi chị nghĩ gì về các buổi diễn thuyết đó, chị trả lời: "Tôi không nghe được một tiếng nào của ngài. Tôi bị lo ra vì sự im lặng của ngài."

PHẦN V

TƯ DUY

Một triết gia nói: "Tại sao thầy coi thường tư duy? Chính tư duy là dụng cụ độc nhất để san định thế giới."

"Đúng thế! Nhưng tư duy có thể san định thế giới một cách tốt đẹp đến nỗi người ta không thể nhìn thấy thế giới được nữa."

Về sau, Minh Sư nói với đệ tử: "Tư duy là một màn ảnh, chứ không phải là kiếng soi; đó là lý do vì sao các con sống trong một chiếc vỏ tư duy kín mít mà không để cho Thực Tại chạm đến mình được."

TIẾT LỘ

Các tu sĩ thuộc một tu viện lân cận xin Minh Sư giúp đỡ họ làm dịu một cuộc đấu khẩu bùng nổ giữa họ. Họ nghe đồn là Minh Sư đã khai triển một kỹ thuật chắc chắn sẽ mang lại yêu thương và hòa hợp cho bất cứ nhóm nào.

Nhân cơ hội này, ngài tiết lộ như sau: "Khi các con ở với người nào hay nghĩ tới người nào, các con nên tự nhủ: Tôi đang hấp hối và người nọ cũng đang hấp hối, đồng thời các con cố-gắng cảm nghiệm chân lý của những lời mà các con đang nói. Nếu mỗi một người trong các con chấp nhận thực hành điều này, sự cay đắng sẽ tan biến ngay để nhường chỗ cho sự hòa điệu."

Nói rồi, Minh Sư bỏ đi.

RỘNG LƯỢNG

Một người bán hàng tạp hóa đến gặp Minh Sư và nói trong sự lo lắng: ở trước cửa tiệm của ông, một gian hàng đồ sộ vừa khai trương và sẽ lấy hết khách hàng của ông. Gia đình ông đã khai thác cửa hàng đó từ non một thế kỷ - và nếu phải dẹp tiệm là một sự đổ vỡ hoàn toàn vì ông không rành nghề nào khác.

Minh Sư bảo: "Nếu bạn lo sợ người chủ gian hàng đồ sộ kia, bạn sẽ ghét cay ghét đắng ông ta. Và sự ghen ghét sẽ gây ra sự thiệt hại cho bạn."

Người bán hàng tạp hóa tức tối la lên: "Tôi sẽ làm gì?"

"Mỗi sáng mai, bạn hãy ra khỏi cửa tiệm của bạn, chúc phúc và cầu mong cho nó mọi điều thịnh vượng. Rồi thì quay mặt về phía gian hàng đồ sộ kia, bạn cũng chúc phúc như thế."

"Ngài nói sao? Tôi phải chúc phúc cho kẻ cạnh tranh phá hoại tôi?"

"Bất cứ lời chúc phúc nào của bạn đối với cửa tiệm kia đều sẽ quay trở về với bạn. Bất cứ lời chúc dữ nào đều sẽ tác hại bạn."

Sau sáu tháng, người bán hàng tạp hóa trở lại cho biết là ông đã phải dẹp tiệm như ông đã lo sợ, nhưng giờ đây, ông đang điều hành gian hàng đồ sộ kia và công việc doanh thương phát đạt hơn bao giờ hết.

TỘI LỖI

Một trong những giáo huấn chói tai - mà cũng thú vị - của Minh-Sư là Thượng Đế gần gũi kẻ có tội hơn là người thánh thiện.

Ngài giải thích như sau: Thượng Đế ở trên thiên đàng nắm mỗi người ở đầu một sợi dây. Khi người ta phạm tội, sợi dây đó bị cắt đứt. Bấy giờ Thượng Đế cột lại bằng cách làm một nút thắt - và như vậy, Ngài kéo họ lại gần Ngài hơn. Và cứ thế, mỗi khi tội lỗi cắt đứt sợi dây thì Thượng Đế lại buộc một nút thắt mới để kéo chúng ta lại gần Ngài hơn nữa.

CHỮA TRỊ

Một người bị giao động tinh thần đến gặp Minh Sư để xin giúp đỡ. Ngài nói: "Con có thực sự muốn được chữa trị hay không?"

"Nếu không phải thế, con đến đây làm gì?"

"Vâng, đó là điều mà đại đa số thường làm."

"Để làm gì?"

“Không phải để được chữa trị, vì đau đớn lắm, nhưng chỉ để xoa dịu vết thương mà thôi.”

Minh Sư đã đưa ra nhận xét này cho các đệ tử: "Những ai muốn chữa trị mà không đau đớn, chẳng khác gì người muốn tiến bộ nhưng không chấp nhận thay đổi."

HỌC THUYẾT

Một du khách tự cho rằng mình không cần phải truy tầm Chân Lý vì đã tìm gặp trong tín ngưỡng của tôn giáo mình, Minh Sư lên tiếng nói với ông:

"Xưa có một sinh viên không thể nào trở thành toán học gia được vì tin tưởng mù quáng vào các đáp số in ở cuối cuốn sách toán - và mĩa mai thay, những đáp số đó đều đúng hết!"

NIỆM TIN

Minh Sư trích dẫn lời nói của triết gia Aristote: "Trong việc truy tầm Chân Lý, điều xem ra tốt hơn và thực sự cần thiết là từ bỏ những gì mà chúng ta rất mực tha thiết." Và rồi ngài thay thế chữ "Chân Lý" bằng "Thượng Đế".

Về sau, một đệ tử hỏi ngài: "Trong việc truy tầm Thượng Đế, con sẵn sàng từ bỏ tất cả: sự giàu sang, bè bạn, gia đạo, quê hương xứ sở và chính cả mạng sống con nữa. Một con người còn phải từ bỏ gì nữa không?"

Minh sư trả lời một cách điềm tĩnh: "Từ bỏ cách họ tin về Thượng Đế!"

Đệ tử buồn bã bỏ đi vì anh ta cố bám víu vào những điều mà anh ta xác tín. Anh ta sợ “điều không biết” hơn là sợ tử thân.

PHI GIÁO HUẤN

Một du khách hỏi: "Minh Sư dạy bạn điều gì?"

Đệ tử trả lời: "Không dạy gì hết."

“Vậy tại sao ngài thuyết giảng?”

“Ngài chỉ đường mà thôi. Ngài không dạy điều gì hết."

Khách vẫn không hiểu, do đó đệ tử nói rõ thêm: "Nếu Minh Sư giảng dạy, chúng tôi sẽ biến những điều giáo huấn của ngài thành những tín điều. Minh Sư không quan tâm đến những gì chúng tôi tin mà chỉ quan tâm đến những gì chúng tôi trông thấy."

NGUỒN GỐC

Hôm ấy là ngày sinh-nhật của một nữ đệ-tử.

Minh-Sư hỏi: "Con muốn món quà gì cho ngày sinh-nhật của con?"

Chị trả lời: "Điều gì có thể mang lại cho con sự thức giác."

Minh Sư mỉm cười: "Con ơi, hãy cho thầy biết, khi con sinh ra đời, con đã đi vào trần gian như một vì sao từ trên trời rơi xuống hay đã ra khỏi trần gian như một chiếc lá rụng khỏi thân cây?"

Suốt ngày, chị suy nghĩ câu hỏi lạ lùng đó của Minh Sư. Rồi bất chợt chị tìm thấy câu trả lời và đã đạt ngộ.

VẠCH TRẦN

Ngày kia, Minh Sư hỏi: "Theo các con, câu hỏi nào quan trọng nhất đối với vấn đề tôn giáo?"

Rất nhiều câu trả lời được đưa ra:

"Thượng Đế hiện hữu hay không?"

"Thượng Đế là ai?"

"Đường nào đưa ta tới Thượng Đế?"

"Có một đời sống sau khi chết không?"

Minh Sư đáp: "Không phải. Câu hỏi quan trọng nhất là như thế này: Tôi là ai?"

Các đệ tử được lãnh hội rõ ràng hơn khi nghe Minh Sư đàm thoại với một nhà thuyết giáo.

Minh Sư: "Vậy thì theo ngài, khi ngài chết, linh hồn ngài lên trời?"

Nhà thuyết giáo: "Vâng."

Minh Sư: "Và thể xác ngài còn lại trong mồ?"

Nhà thuyết giáo: "Vâng."

Minh Sư: "Nếu ngài cho phép tôi hỏi câu này: Còn ngài, ngài sẽ ở đâu?"

NHẬN DIỆN

“Con muốn được thấy Thượng Đế.”

Minh Sư nói: "Con đang nhìn vào Ngài đấy.”

“Vậy tại sao con không thấy Ngài?”

Minh Sư đáp: “Tại sao con mắt không nhìn thấy chính nó?”

Về sau, ngài cắt nghĩa thêm: "Yêu cầu Thượng Đế tỏ mình ra thì chẳng khác gì yêu cầu một con dao tự cắt nó hay là một chiếc răng tự cắn nó."

NHẬN THỨC

"Mỗi lời nói, mỗi hình ảnh dùng để diễn tả Thượng Đế chỉ bóp méo hơn là trình bày."

“Vậy thì người ta phải nói về Thượng Đế như thế nào?”

“Bằng cách tịnh khẩu.”

“Vậy tại sao thầy nói ra lời?”

Minh Sư phá lên cười. Ngài nói: "Khi thầy nói, các con chớ nên nghe lời thầy. Các con hãy lắng nghe sự thinh lặng."

NGHĨA LÝ

Một khách hành hương nói với đệ tử: "Tôi đã vượt xa ngàn dặm để nghe Minh Sư nhưng tôi chỉ đón nhận những câu nói tầm thường."

"Bạn đừng nghe lời thầy. Bạn nên nghe sứ điệp của thầy.”

“Làm thế nào để nghe sứ điệp?”

“Bạn nên dừng lại ở một câu mà thầy nói. Bạn hãy lắc câu đó thật mạnh cho đến mọi từ ngữ rụng xuống hết. Và cái còn sót lại sẽ làm cho tâm can bạn bừng cháy lên."

TRỐNG RỖNG

Đôi khi, từng đoàn du khách ồn ào kéo đến, phá tan sự tĩnh mịch của tu viện.

Điều đó khiến các đệ tử khó chịu, nhưng đối với Minh Sư thì không, vì ngài xem ra thoải mái lúc thanh vắng cũng như khi ồn ào.

Ngày kia, thấy các đệ tử phản đối, ngài bảo: "Thinh lặng không phải là im tiếng động mà là vắng bóng bản ngã."

PHỤC VỤ

Ai cũng biết Minh Sư thích hành động hơn là thụ động. Tuy nhiên, ngài luôn nhấn mạnh đến hành động "sáng suốt".

Các đệ tử muốn biết ngài có ý nói gì khi nhắc đến hai chữ "sáng suốt". Có phải ngài muốn nói sáng suốt là "có thiện ý" không?

Minh Sư đáp: "Ồ không phải đâu. Các con hãy xem một chú khi đã có thiện ý như thế nào khi kéo một con cá ra khỏi sông để cứu nó khỏi bị chết đuối trong mồ nước."

BẢN CHẤT

Một khách hành hương hỏi: "Tôi phải làm gì để đạt tới sự thánh thiện?"

Minh Sư trả lời: "Hãy tuân theo con tim của bạn."

Khách tỏ ra hài lòng.

Tuy nhiên, trước khi khách ra về, Minh Sư thì thầm mấy tiếng sau đây: "Muốn tuân theo con tim của bạn, bạn phải có một thể xác tráng kiện."

SỰ TÁN DƯƠNG

Một người nghiện rượu hỏi Minh Sư: "Tu đức sẽ mang lại lợi ích gì cho tôi?"

Trả lời: "Một sự ngộ độc không cần đến tửu chất."

BỀ NGOÀI

Minh Sư thường nghi ngại những gì có vẻ khác thường. Theo ngài, sự thánh thiện chỉ tìm thấy trong những cái tầm thường.

Đối với một đệ tử cố gắng thực hành những hình thức khắc kỷ có vẻ lộ bịch, người ta nghe Minh Sư tuyên bố: "Thánh thiện là điều bí ẩn, càng thánh thiện bao-nhiêu, càng ít phô trương bấy nhiêu."

SỰ THÁNH THIÊN

Một vị thuyết giảng không ngừng lặp đi lặp lại: "Chúng ta phải hội nhập Thượng Đế vào trong đời sống chúng ta". Minh Sư nói với ông: "Thượng Đế ở trong đời sống ta rồi. Công việc của chúng ta là nhận biết Ngài mà thôi."

THÂN THIÊN

"Con phải làm gì để yêu mến người lân cận?"

"Con phải chấm dứt việc chê ghét mình con."

Đệ tử suy nghĩ cẩn thận và chín chắn những lời nói đó và đã trở lại thưa như sau: "Con yêu mình con thái quá, vì con ích kỷ và quá chú trọng đến mình. Làm thế nào để con gạt bỏ những tính xấu đó đi?"

"Con phải thân thiện với chính bản thân con và cái tôi của con sẽ sung sướng, và điều này sẽ giúp con có tự do để yêu mến người lân cận."

KHẲNG ĐỊNH

Một bà vô cùng đau khổ sau khi con chết đã tìm tới Minh Sư để được an ủi.

Ngài kiên nhẫn ngồi nghe, trong khi bà kể lể câu chuyện thương tâm của mình.

Rồi Ngài nói bằng một giọng dịu dàng: "Tôi không thể lau khô nước mắt bà được. Tôi chỉ có thể chỉ vẽ cho bà cách thánh hóa những giọt nước mắt đó."

CỎI MỞ

Một cặp vợ chồng ưu tư đến phàn nàn cùng Minh sư rằng con họ đã bỏ rơi những truyền thống tôn giáo của gia đình và huênh hoang rằng mình là người tự do tư tưởng.

Minh Sư bảo họ: "Đừng quan tâm làm gì nếu cậu ta thực sự tự mình suy nghĩ. Ngọn Gió Vĩ Đại thế nào cũng nổi lên và mang cậu tới nơi mà cậu phải đến."

TRÓI BUỘC

Đối diện với một khách hành hương mộ đạo nhưng lo sợ, Minh Sư nói: "Tại sao bạn quá bất an như thế?"

Khách trả lời: "Con lo sợ không đạt được Phần Rỗi."

"Và Phần Rỗi là gì?"

"Là sự Giải Thoát! Là sự Tự Do!"

Minh Sư phá lên cười rồi nói: "Vậy bạn bị 'bất buộc' phải tự do à? Bạn bị 'trói buộc' trong việc tìm đường giải thoát à?"

Chính lúc bấy giờ, khách hành hương cảm thấy thanh thản và khỏi sợ hãi mãi mãi.

BẢN CÙNG

Một đệ tử từ phương xa tới, Minh Sư hỏi: "Con tìm kiếm gì?"

"Sự thức giác."

"Con có kho tàng quý báu ở trong nhà của con. Tại sao con tìm kiếm ở bên ngoài?"

"Ngôi nhà có kho tàng quý báu của con ở đâu?"

"Chính là lòng thao thức tìm kiếm đã đến và ở trong con đó."

Ngay lúc ấy, đệ tử trực nhận sự thức giác. Nhiều năm về sau, anh ta khuyên bảo bạn bè: "Hãy mở cửa ngôi nhà có kho tàng quý báu của bạn để hưởng thụ những vật quý báu đó."

TỰ CHỦ

Các đệ tử truy-tầm sự Thức Giác, nhưng không biết Thức Giác là gì, hay làm thế nào để đạt tới.

Minh Sư bảo họ: "Thức Giác không thể đạt tới. Các con không thể nắm bắt được."

Thấy đệ tử thất vọng, Minh Sư nói: "Các con đừng buồn bã như thế. Các con cũng không thể đánh mất Thức Giác được."

Cho tới ngày đó, các đệ tử cứ tìm kiếm điều mà họ không thể đánh mất và cũng không thể nắm bắt được.

NGÔN TỪ

Các đệ tử đang say sưa luận bàn câu nói của Lão-tử:

"Biết thì không nói;

Nói thì không biết."

Khi Minh-Sur xuất hiện, họ hỏi ngài ý nghĩa những lời nói đó đúng ra là gì.

Minh Sur hỏi: "Ai trong các con đã ngửi mùi thơm hoa hồng?"

Mọi người đều trả lời có.

Rồi thì Minh Sur bảo: "Các con hãy diễn tả ra lời nói đi."

Tất cả các đệ tử đều im lặng.

KỶ LUẬT

Đệ tử muốn biết loại thiên quán nào mà Minh Sur đã thực tập mỗi sáng mai ở ngoài vườn, Minh Sur nói với họ: "Khi thầy nhìn xem một cách chăm chú, thầy thấy bụi hồng nở hoa."

Họ hỏi: "Tại sao người ta phải nhìn chăm chú để thấy bụi hồng?"

Minh Sur nói: "E rằng người ta thấy, không phải bụi hồng, mà là định kiến của họ về bụi hồng mà thôi."

TIẾT CHẾ

Rất nhiều lần người ta thấy Minh Sur cố thuyết phục đệ tử đừng lệ thuộc vào ngài, bởi vì điều đó sẽ cản trở họ tiếp xúc với Nguồn Suối nội tâm.

Người ta thường nghe Minh Sur nói: "Có ba điều mà một khi quá gần sẽ gây nguy hại, khi quá xa thì sẽ bất lợi và tốt nhất là giữ một khoảng cách vừa phải. Ba điều đó là: hỏa hoạn, chính phủ và minh sư."

MÁU THUẤN

"Con phải làm gì để đạt tới Thượng Đế?"

"Nếu con muốn đạt tới Thượng Đế, con phải biết hai điều này. Điều thứ nhất là mọi cố gắng để đạt tới Ngài đều hoài công.

“Còn điều thứ-hai?”

“Con phải hành động như thể con không biết đến điều thứ nhất.”

KINH NGHIỆM

Thán phục kinh nghiệm thần bí của Minh Sư, Viện Trưởng một đại học danh tiếng muốn mời ngài làm khoa trưởng Phân Khoa Thần Học.

Ông ta tìm tới đệ tử trưởng với đề nghị trên. Người này trả lời: "Minh Sư thường nhấn mạnh là sống thức giác chứ không dạy thức giác."

“Chẳng lẽ điều đó là một trở ngại khiến ngài không thành Khoa Trưởng Phân Khoa Thần Học được?”

“Cũng trở ngại như một con voi trở thành Khoa Trưởng Phân Khoa Động Vật Học vậy!”

PHẦN VI

CÔNG KHAI

Nếu không có con mắt tinh đời, người ta không thể nhận ra điều gì khác thường ở nơi Minh Sư. Ngài có thể sợ hãi và sa sút tinh thần khi hoàn cảnh đưa đẩy. Ngài có thể vui cười, khóc lóc hay nổi giận. Ngài cũng thích ăn ngon, thích nhắm nhí và thậm chí cũng biết ngoái đầu nhìn trộm một người đàn bà đẹp.

Khi một khách hành hương than phiền Minh Sư không phải là một "vị thánh", một đệ tử vội ngắt lời:

"Một người thánh thiện là một việc. Còn người đó có buộc phải ra vẻ thánh thiện dưới mắt bạn hay không, thì lại là một việc hoàn toàn khác."

SÙNG BÁI NGẪU TƯỢNG

Minh Sư không ngót cảnh cáo đệ tử về những nguy hiểm do tôn giáo gây ra. Ngài thích thuật lại câu chuyện một nhà tiên tri rảo bước qua các đường phố với bó đuốc trong tay, luôn miệng nói rằng mình sẽ đốt cháy đền thờ để dân chúng quan tâm đến Chúa nhiều hơn là đến đền thờ.

Và Minh Sư nói thêm: "Ngày kia, thầy cũng sẽ đích thân mang bó đuốc đốt cháy cả đền thờ lẫn Chúa của đền thờ."

TRÔNG TRỢT

Một du khách tầm đạo hỏi Minh Sư làm thế nào phân biệt một người thầy chân chính với một người thầy giả mạo, khi ông ta trở về xứ sở mình.

Minh sư trả lời: "Một ông thầy hay thì dạy cách thực hành; một ông thầy tồi thì dạy lý thuyết suông."

"Nhưng làm thế nào để biết thực hành đúng hay sai?"

"Cũng như trại chủ biết mình trồng trọt đúng hay sai."

NGÃN NGŨ

Minh Sư hay dị ứng với những người kéo dài thời gian lưu ngụ ở nơi tu viện. Sớm muộn mỗi đệ tử sẽ nghe những lời chói tai như sau: "Đã đến lúc bạn nên dời gót ra đi. Nếu bạn không ra đi, Thánh Linh sẽ không đến với bạn."

"Thánh Linh" đó là gì, một đệ tử mộ đạo muốn biết.

Minh-Sư đáp:

"Nước chỉ sống động và tự do khi tuôn chảy.

Con cũng sẽ sống động và tự do khi ra đi.

Nếu con không rời xa thầy, con sẽ bị ứ đọng và chết mất - và bị ô nhiễm luôn."

PHI CHỨNG NGHIỆM

Trong một cuộc thảo luận liên quan đến chứng nghiệm về Thượng Đế, Minh Sư nói: "Khi Thượng Đế được chứng nghiệm, cái ngã phải biến mất. Vậy ai muốn chứng nghiệm đây?"

"Vậy chứng nghiệm về Thượng Đế có phải là một điều phi chứng nghiệm không?"

Minh Sư trả lời: "Điều đó giống như giấc ngủ. Chỉ biết được chứng nghiệm về giấc ngủ khi hết ngủ mà thôi."

CHE GIÁU

Ngày kia, Minh Sư thuật lại câu chuyện một chiếc bình cổ rất quý được bán đấu giá rất cao. Chiếc bình đó trước kia thuộc về một anh bụi đời đã chết trong cảnh nghèo nàn mà hoàn toàn không hay biết giá trị của chiếc bình bát anh dùng để đi xin từng đồng xu.

Khi một đệ tử hỏi Minh Sư chiếc bình đó biểu tượng điều gì thì Minh Sư trả lời: "Đó là chính con!"

Khi xin cắt nghĩa rõ thêm, Minh Sư nói: "Tất cả sự chú ý của các con đều tập trung vào cái kiến thức đáng một xu mà các con thu nhặt được qua sách vở hay các giáo sư. Các con nên để tâm vào chiếc bình mà trong đó các con chứa mọi tri thức."

NGẠC NHIÊN

Người ta đồn rằng một vị thánh ở ven biên thành phố đã làm rất nhiều phép lạ đến nỗi nhà ông ta trở nên một trung tâm hành hương cho những đoàn lũ bệnh nhân.

Người ta biết rằng Minh Sư không chút quan tâm đến những chuyện huyền bí nên ngài không bao giờ trả lời những câu hỏi liên quan đến vị thánh đó.

Khi người ta dồn dập hỏi Minh Sư tại sao lại chống đối phép lạ, ngài trả lời: "Làm sao người ta có thể chống đối điều đang xảy ra nhan nhản trước mắt chúng ta từng phút từng giây trong ngày?"

THẤT VỌNG

"Làm thế nào để có thể phân-biệt một nhà thần bí là chân chính hay giả mạo?", các đệ tử hỏi như vậy. Họ là những người rất say mê những chuyện huyền bí.

Minh Sư hỏi: "Làm thế nào các con có thể phân biệt một người ngủ thật với một người ngủ giả vờ?"

Các đệ tử trả lời: "Vô phương. Chỉ người ngủ mới biết khi nào mình ngủ giả vờ mà thôi."

Minh Sư mỉm cười.

Về sau, ngài bảo: "Người ngủ giả vờ có thể dối gạt kẻ khác - họ không thể dối gạt chính mình. Khốn nỗi, thần bí giả mạo có thể dối gạt vừa người khác và vừa chính mình nữa."

LẤN TRÁNH

Một khách hành hương kể chuyện về một người lành thánh muốn viếng thăm một người bạn hấp hối nhưng ông lo sợ phải đi đường ban đêm nên đã bảo mặt trời: "Nhân danh Thượng-Đê, người hãy dừng lại đó ở trên bầu trời cho đến khi ta tới ngôi làng mà bạn ta đang hấp-hối." Và mặt trời đã dừng ngay trên trời cho tới khi vị thánh kia tới ngôi làng.

Minh Sư mỉm cười nói: "Nếu người lành thánh đó lướt thẳng nỗi sợ hãi đi đường ban đêm thì chẳng tốt hơn sao?"

PHÁN ĐOÁN

“Làm thế nào con có thể tha thứ người khác?”

“Nếu con không bao giờ kết án thì con sẽ không cần tha thứ bao giờ.”

THANH THẦN

“Có cách nào đo lường năng lực tu đức không?”

“Nhiều lắm.”

“Xin chỉ chúng con một cách.”

“Hãy xem các con bị phạt ý bao nhiêu lần trong một ngày.”

LIÊU LĨNH

Minh Sư luôn nhấn mạnh là chúng ta phải tự học hỏi - chúng ta phải là những minh sư của chính chúng ta - hơn là lệ thuộc vào quyền uy người khác. Dĩ nhiên, điều này có những giới hạn, cũng như khi một cậu thanh niên xuất chúng tự nhủ mình rằng phải dùng thử ma túy như một phương thế để có chứng nghiệm thân bí - và “chấp nhận rủi-ro, bởi vì người ta chỉ có thể học hỏi qua thử thách và vấp ngã mà thôi.”

Điều đó thúc đẩy Minh Sư thuật lại câu chuyện cây đinh tron và cây đinh ốc:

"Đây là một cách để biết xem ta cần cây đinh tron hay đinh ốc để đóng vào một tấm ván. Hãy đóng cái đinh tron vào. Nếu nó làm nứt tấm ván - ta biết phải cần tới cây đinh ốc vậy."

DIÊN RỒ

Khi được hỏi về sự đạt ngộ của mình, Minh Sư tỏ rất dè dặt, dẫu khi đệ tử bằng mọi cách cố làm hết sức để ngài phải nói.

Điều duy nhất họ biết được về vấn đề này là điều mà Minh Sư nói với người con út mình, khi cậu muốn biết cha mình cảm nhận gì khi đạt ngộ. Câu trả lời là: “Một người khờ.”

Khi cậu trai hỏi tại sao, Minh Sư đáp lại: "Này con, cũng giống như khi phải nhọc nhằn lắm để chui vào nhà bằng cách trèo lên một cây thang và phá vỡ cánh cửa sổ - rồi sau đó nhận ra rằng cửa chính ra vào nhà đã mở sẵn."

PHÁT TRIỂN

Một đệ tử than phiền về những giới hạn của mình, Minh Sư bảo: "Quả thật, con bị giới hạn. Nhưng con có nhận thấy rằng hôm nay con có thể làm những việc mà cách đây mười lăm năm con tưởng không thể nào làm được không? Điều gì đã thay đổi?"

"Những khả năng của con đã thay đổi."

"Không phải đâu. Con đã thay đổi."

"Cũng giống nhau thôi."

"Không phải. Con tưởng con thế nào thì con thế đó. Khi suy tư của con thay đổi thì con đã thay đổi."

HỒI HỢT

Ngày kia, một ký giả xin Minh Sư nói ra một đặc-điểm của thế giới hiện đại.

Minh Sư đã trả lời không chút do dự: "Mỗi ngày, người ta càng hiểu biết nhiều về Vũ Trụ nhưng càng ít biết về chính mình."

Và với một nhà thiên văn đang thao thao bất tuyệt với Minh Sư về những kỳ công tuyệt diệu của ngành thiên văn học hiện đại, Minh Sư đột nhiên tuyên bố: "Ở giữa triệu triệu những vật thể kỳ lạ ở trong vũ trụ - những hố đen, những chuẩn tinh, pun xa... điều kỳ lạ hơn hết và chắc chắn hơn hết chính là cái tôi!"

BUÔNG THẢ

"Hành động nào cao quý nhất mà người ta có thể thực hiện được?"

"Tọa thiền."

"Chẳng phải điều đó dẫn tới vô vi sao?"

"Đó chính là vô vi."

"Vậy thì hoạt động thua kém sao?"

"Vô vi mang lại sinh khí cho hoạt động. Không có vô vi, các hành động sẽ tiêu tan."

ÓC SÁNG TẠO

"Hành động nào cao quý nhất mà người ta có thể làm được?"

"Tọa thiền."

Nhưng người ta ít khi thấy chính Minh Sư tọa thiền. Ngài không ngừng làm việc lật vật trong nhà hay ngoài đồng, tiếp khách hoặc viết sách. Ngài còn đảm đương việc sổ sách kế toán vật vãnh trong tu viện nữa.

“Vậy tại sao thầy làm việc suốt ngày?”

“Khi làm việc thì không cần phải ngưng tọa thiền.”

TIÊU TAN

Một đệ tử cố gắng hết sức để đạt ngộ cho đến nỗi thể xác trở nên suy nhược, Minh Sư bảo anh: "Con có thể nắm bắt một tia sáng mặt trời - nhưng không phải bằng đôi tay của con. Con có thể đạt ngộ - nhưng không phải bằng nỗ lực của con."

Rất đỗi hoang mang, đệ tử đáp: "Nhưng thầy đã không dạy bảo con phải nỗ lực để trở thành trống rỗng sao? Đó là điều mà con đang cố sức làm."

Minh Sư cười lớn tiếng bảo: "Vậy bây giờ lòng con 'đầy' nỗ lực cần phải đổ ra cho trống rỗng rồi đó!"

THỰC TẾ

Dù Minh Sư xem ra thích thú cuộc sống và vui hưởng tối đa, người ta cũng biết ngài liễu lĩnh tội độ, như khi ngài kết án chính phủ độc tài, khiến ngài có thể bị bắt và bị giết; và như khi ngài dẫn một nhóm đệ tử đi phục vụ một ngôi làng đang bị nạn dịch hạch hoành hành.

Ngài thường nói: "Những người Minh Triết không sợ chết."

Ngày kia, người ta hỏi ngài: "Tại sao một người có thể liều mạng một cách dễ dàng như thế?"

"Tại sao một người có thể không mấy quan tâm việc một ánh nến phải tắt khi ngày bắt đầu ló rạng?"

KHOẢNG CÁCH

Chủ nhân một công viên giải trí cho biết cảnh ngộ éo le của ông là đang khi lũ trẻ chơi đùa như điên như dại ở nơi công viên giải trí thì chính ông thường hay xuống tinh thần.

Minh Sư nói: "Ông thích làm chủ công viên giải trí hơn hay là muốn tiêu khiển?"

“Tôi muốn cả hai.”

Minh Sư không đáp.

Về sau, khi được cất vấn về điểm này, Minh Sư trích dẫn lời nói của một anh bụi đời với một ông chủ đất giàu có: "Ông làm chủ sản nghiệp. Những người khác thương thức phong cảnh."

GIỚI HẠN

Người vô thần hỏi: "Có Thượng Đế không?"

Minh Sư đáp: "Chắc chắn không có loại Thượng Đế mà người đời nghĩ tưởng."

"Ngài muốn ám chỉ ai khi đề cập tới người đời?"

"Mọi người."

DẪN CHỨNG

Ngày kia, Minh Sư hỏi: "Thượng Đế hiện hữu không?"

Các đệ tử đồng thanh trả lời: "Có."

Minh Sư đáp: "Sai rồi!"

Đệ tử nói: "Không."

Minh Sư đáp: "Lại sai."

Đệ tử hỏi: "Câu trả lời là thế nào?"

"Không có câu trả lời."

"Tại sao lại không?"

Minh Sư đáp: "Bởi vì không có câu hỏi."

Về sau, ngài cắt nghĩa: "Nếu người ta không thể nói gì về Thượng Đế vì Ngài ở bên kia ngôn ngữ và tư duy thì làm sao người ta có thể hỏi gì về Ngài được."

ƯU TIÊN

Minh Sư hoan nghênh những tiến bộ kỹ-thuật, nhưng ngài rất ý thức về những giới hạn của kỹ thuật.

Khi một kỹ nghệ gia hỏi ngài làm nghề gì, ngài trả lời: "Tôi hoạt động trong kỹ nghệ nhân sinh."

Kỹ nghệ gia hỏi: "Xin thầy cho biết thầy muốn nói điều gì?"

Minh Sư đáp: "Lấy thí dụ trường hợp của ông. Những cố gắng của ông nhằm sản xuất những đồ vật tốt hơn; còn tôi lo đào tạo con người cho họ tốt hơn."

Về sau, ngài nói với đệ tử: "Mục đích đời sống là phát triển nhân sinh. Ngày nay, xem ra người ta quan tâm nhiều nhất đến việc hoàn thiện các đồ vật."

BÓNG GIÓ

Minh Sư bảo rằng ngài có một quyển sách chứa đựng mọi điều mà người ta có thể hiểu biết về Thượng-Đế.

Chưa có ai thấy được quyển sách đó cả cho đến khi một học giả thăm hỏi, hết sức khẩn khoản van xin, đã giựt được quyển sách đó khỏi Minh Sư. Ông ta mang về nhà, vội vàng mở ra xem - chỉ thấy mọi trang sách đều trắng trơn.

Học giả than vãn với Minh Sư: "Nhưng quyển sách đó chẳng đề cập đến điều gì cả."

Minh Sư đáp lại một cách thỏa dạ: "Tôi biết. Nhưng ông nên xem sách đó muốn ám chỉ điều gì."

KHÔNG LAY CHUYỀN

"Trời ơi, anh già làm sao!", Minh Sư đã la lên như thế sau khi nói chuyện với một người bạn thuở nhỏ.

Người bạn đáp: "Người ta không thể ngăn cản khỏi tuổi già, phải không?"

Minh Sư đồng ý: "Vâng, không thể, nhưng phải tránh việc trở nên già nua."

HỦY DIỆT

Dù rất thánh thiện, Minh Sư có vẻ hơi đối kháng với tôn giáo. Điều này luôn khiến các đệ tử hoang mang vì, không giống Minh Sư, họ xem tôn giáo ngang hàng với linh đạo.

Minh Sư nói: "Tôn-giáo như người ta thực hành hôm nay chỉ chú trọng đến việc thưởng phạt. Nói cách khác, tôn giáo chỉ nuôi dưỡng sự sợ hãi và lòng ham muốn - hai việc tai hại nhất đối với linh đạo."

Về sau, ngài còn nói thêm một cách chua chát: "Đó chẳng khác nào dùng nước để ngăn chặn hồng thủy; hoặc dùng lửa để chữa hỏa-hoạn."

ĐÀN ÁP

Minh Sư luôn để người ta tiến triển theo nhịp độ của chính họ. Không bao giờ ngài "thúc đẩy" họ cả. Ngài giải thích rõ điều đó bằng dụ ngôn sau đây:

"Ngày kia, một người quan sát một con bướm đang vùng vẫy để thoát khỏi cái kén, ông ta cho là quá chậm, do đó ông bắt đầu thổi hơi nhẹ nhẹ lên cái kén. Khí nóng từ hơi thở thoát ra khiến mọi việc diễn tiến nhanh hơn. Nhưng thoát ra khỏi kén không phải là một con bướm mà là một con vật với đôi cánh nhàu nát."

Minh Sư kết-luận: "Để triển nở, người ta không thể đẩy nhanh tiến trình được. Người ta chỉ phá hỏng mà thôi."

THẤT VỌNG

Các đệ tử không thể hiểu cách thức thâm nhận đệ tử một cách xem ra độc đoán, theo đó có người được thâm nhận làm đệ tử, có người bị khước từ.

Họ phanh ra manh mỗi ngày mà họ nghe Minh Sư nói: "Đừng cố tập cho con heo hát. Chỉ phí thì giờ các con thôi. Và chỉ làm cho heo điên tiết lên."

ĐỊNH NGHĨA

Minh Sư rất say mê những phát minh tân thời như trẻ con vậy. Khi thấy một chiếc máy tính cồng cồng nằm gọn trong túi áo, ngài rất đỗi ngạc nhiên.

Về sau ngài nói hơi mai mỉa: "Nhiều người xem ra sở hữu những chiếc máy tính cồng cồng đó, nhưng không có gì trong túi họ đáng để tính cả!"

Vài tuần lễ sau, khi một khách hành hương hỏi ngài đã dạy đệ tử điều gì, Minh Sư bảo: "Phải biết đặt đúng những ưu tiên: thà có tiền hơn là đếm tiền; thà có kinh nghiệm hơn là định nghĩa kinh nghiệm là gì."

Ý NGHĨA

Lần kia các đệ tử tập trung tranh luận về lợi ích của việc đọc sách. Có người cho đó là việc mất thì giờ, kẻ khác bất đồng ý kiến.

Khi người ta hỏi ý kiến, Minh Sư trả lời: "Có bao giờ các con đọc được một văn bản mà những ghi chú bên lề của một độc giả lại có ý nghĩa bằng chính văn bản không?"

Các đệ tử gật đầu đồng ý.

Minh Sư nói: "Đời sống là một văn bản như thế."

PHẦN VII

TÔN THƯƠNG

Minh Sư đề nghị một giải pháp tuyệt hảo cho một cặp vợ chồng cãi cọ nhau mãi.

Ngài nói: "Hãy chấm dứt đòi hỏi như một quyền lợi điều mà người ta có thể có được như một đặc ân."

Tức thì cãi cọ chấm dứt ngay."

ĐỐI LẬP

Một người có đầu óc canh tân cảm thấy chán nản vì hay bị chỉ trích. Minh Sư bảo ông ta: "Bạn hãy lắng nghe những lời nói của người chỉ trích. Người ấy tiết lộ những điều mà bạn bè che giấu bạn."

Nhưng Minh Sư cũng nói: "Bạn đừng để bị nặng lòng vì những điều mà người chỉ trích nói. Không bao giờ có ai dựng tượng để tôn vinh một người chỉ trích. Những bức tượng chỉ được tạc cho những người bị chỉ trích."

VÔ TẬN

Không thể nào thuyết phục Minh Sư nói về Thượng Đế hay những chuyện linh thiêng. Ngài nói: "Về Thượng Đế, chúng ta chỉ có thể biết là chúng ta không biết gì hết."

Ngày kia, ngài nói về một người đã suy nghĩ rất lâu và đã có rất nhiều thao thức trước khi trở thành đệ tử. "Anh ta đã đến học hỏi với thầy đây; và kết quả là anh ta chẳng học được điều gì hết."

Chỉ có vài đệ tử hiểu được: Những điều Minh Sư cần dạy bảo thì không thể nào học được. Cũng chẳng dạy được. Vì vậy điều mà người ta thực sự có thể học hỏi được từ nơi Minh Sư là không có gì cả.

NGƯỢC ĐÃI

Ngày kia một đệ tử nhắc lại việc những người đương thời đã dán nhãn hiệu phản loạn và lạc đạo cho Đức Phật, Chúa Giêsu và ngài Mahomet.

Minh Sư nói: "Không ai có thể nói được là mình đã đạt tới đỉnh cao của Chân Lý cho tới khi cả ngàn người chân thật tố cáo rằng mình lộng ngôn."

CHUỘC LỖI

Một người đàn ông gặp nhiều khó khăn trong đời sống vợ chồng đến thỉnh ý kiến Minh Sư. Ngài phán bảo ông: "Bạn hãy tập lắng nghe vợ mình"

Ông ta ghi nhớ trong lòng lời chỉ bảo của Minh Sư và một tháng sau, ông trở lại nói rằng đã tập lắng nghe từng lời vợ nói.

Với một nụ cười, Minh Sư bảo: "Giờ đây bạn hãy trở về nhà và lắng nghe từng lời mà vợ bạn không nói."

CAO CÁ

Minh Sư thở dài nói: "Khó khăn cho thế giới ngày nay là nhân loại từ chối không chịu trưởng thành."

Một đệ tử hỏi: "Khi nào một người có thể nói được là đã trưởng thành?"

"Ngày nào mà người đó thấy không cần thiết phải nói dối về bất cứ điều gì."

GIÁC NGỘ

Minh Sư là người cổ võ cả kiến thức lẫn Minh Triết.

Khi được hỏi về điều đó, ngài trả lời: "Kiến thức có được bằng cách đọc sách hay lắng nghe các bài giảng thuyết."

"Còn Minh-Triết?"

"Bằng cách đọc một quyển sách, ấy là chính bản thân mình."

Sau khi suy nghĩ, ngài nói thêm: "Đây không phải là một công việc dễ dàng chút nào, bởi vì mỗi phút trong ngày đều phát hành một ấn bản mới về quyển sách đó!"

BIỂU THỊ

Khi một đệ tử nhập môn trình diện Minh Sư, thông thường anh ta được học qua một lớp giáo lý như sau:

"Con có biết ai sẽ không bao giờ bỏ con suốt cả hành trình cuộc sống của con không?"

“Là ai vậy?”

“Là con.”

“Và con có biết câu trả lời cho mọi câu hỏi mà con đặt ra không?”

“Là gì vậy?”

“Là con.”

“Và con có thể đoán xem đâu là giải pháp cho mỗi một vấn đề của con không?”

“Con chịu thua.”

“Là con.”

CHIÊM NIÊM

Minh Sư thường bảo rằng chỉ có Thịnh Lặng mới mang lại sự biến đổi.

Nhưng không ai có thể làm cho ngài định nghĩa Thịnh Lặng là gì? Khi hỏi ngài, ngài chỉ cười, rồi để ngón tay trở lên đôi môi se kín lại - điều đó chỉ làm tăng thêm sự hoang mang của các đệ tử.

Ngày kia, vấn đề vỡ ra khi có người hỏi: « Vậy làm thế nào người ta đạt được sự Thịnh Lặng mà thầy đề cập tới?»

Câu trả lời của Minh Sư thật đơn giản đến nỗi các đệ tử chỉ nhìn chăm chăm vào mặt ngài để tìm kiếm một dấu hiệu cho thấy rằng ngài nói đùa. Ngài không hề nói đùa. Ngài nói: "Bất cứ các con ở nơi nào, hãy nhìn, cho dù xem ra không có gì để thấy; các con hãy lắng nghe, cho dù xem ra hoàn toàn chỉ có im lặng."

NGÂY THƠ

Trong một cuộc du ngoạn ngoài trời, Minh Sư nói: "Các con có muốn biết cuộc sống đã giác ngộ giống như thế nào không? Các con hãy nhìn xem bầy chim đang bay lượn trên mặt hồ."

Khi các đệ tử nhìn xem, Minh Sư la lên:

"Lũ chim đang tỏa xuống một hình ảnh phản chiếu trên mặt nước. Thế mà chúng chẳng lưu tâm đến hồ nước - và hồ nước cũng không hề níu kéo chúng."

NGHỆ THUẬT

Có người hỏi: "Minh Sư dùng để làm gì?"

Đệ tử trả lời: "Để dạy bạn điều bạn đã từng biết, để chỉ cho bạn điều bạn đã từng nhìn thấy."

Khi khách hành hương hoang mang về điều đó, đệ tử la lên:

"Nhờ những bức tranh, họa sĩ giúp ta thấy rõ cảnh hoàng hôn. Do những giáo huấn, Minh Sư dạy tôi nhìn thấy thực chất của từng khoảnh khắc."

CÓ ĐƠN

"Con muốn sống với Thượng Đế trong khi cầu nguyện."

"Điều mà con mong muốn là một việc phi lý."

"Tại sao?"

"Bởi vì khi nào con có mặt, thì Thượng Đế vắng bóng. Khi nào Thượng Đế có mặt, thì con lại vắng bóng. Vậy thì làm thế nào con có thể sống với Thượng Đế được?"

Về sau, Minh Sư nói thêm:

"Con hãy tìm kiếm sự cô tịch. Khi con ở với người nào khác, con không ở một mình. Khi con ở 'với Thượng-Đế', con không ở một mình. Cách hay nhất để thực sự sống với Thượng Đế là phải hoàn toàn sống một mình. Như thế, may ra, Thượng Đế sẽ có đó và con sẽ không có."

NGHI NGỜ

Một khách hành hương hỏi làm thế nào để có thể phân biệt một người thầy chân chính với một người thầy giả mạo; Minh Sư trả lời vắn tắt như sau: "Nếu chính bạn không lừa dối ai thì bạn sẽ không bị ai lừa dối."

Sau đó, Minh Sư nói với đệ tử: "Tại sao những người tìm kiếm tự cho rằng mình thành thật, mà điều duy nhất họ cần lại là trải nghiệm để phát hiện sự lừa dối nơi các Minh Sư."

TỶ LỆ

Một khách hành hương đầy ước vọng đã hết sức nản lòng vì những câu nói vô vị mà Minh Sư đã nói với mình.

Ông đã than phiền với một đệ tử: "Tôi đến đây truy tầm một Minh Sư. Thế mà tôi chỉ gặp một người không khác gì bao nhiêu kẻ khác."

Đệ tử trả lời: "Minh Sư là một người thợ đóng giày; ngài có cả một kho da dự trữ đầy ắp. Nhưng thầy chỉ cắt da để đóng giày theo ni tất chân ông thôi."

HUNG HẮNG

Một đệ tử nhiệt tâm tỏ bày ý muốn đi truyền bá Chân Lý cho người khác và hỏi Minh Sư nghĩ thế nào? Minh Sư đáp: "Con hãy đợi."

Hằng năm, đệ tử cứ thỉnh nguyện lại như thế và lần nào, Minh Sư cũng trả lời như nhau: "Con hãy đợi."

Ngày kia, đệ tử thưa với Minh Sư: "Chừng nào con mới sẵn sàng thuyết giảng?"

Minh Sư đáp: "Khi nào con quên đi sự hăng say thái quá đối với việc thuyết giảng"

CÁU NGUYỆN

Minh Sư không ngừng đả kích những ý niệm khô hời của người đời về Thượng Đế.

Ngài thường nói: "Nếu Thượng Đế của bạn đến cứu giúp bạn thoát khỏi cảnh ngặt nghèo, thì đã đến lúc bạn nên bắt đầu truy tầm vị Thượng Đế đích thực."

Khi người ta xin ngài dẫn giải thêm, ngài thuật lại câu chuyện sau đây:

Một người lơ đễnh để chiếc xe đạp mới toanh của mình trước chợ rồi vào chợ mà mua sắm.

Ngày hôm sau ông mới sực nhớ đến chiếc xe đạp - thế là ông cắm đầu cắm cổ chạy ra chợ, định ninh là xe đạp đã bị mất trộm. Chiếc xe đạp vẫn còn ở ngay nơi ông đã để quên.

Rất đổi vui mừng, ông chạy ù vào đền thờ gần đó để cảm tạ Thượng Đế đã giữ gìn xe đạp của ông khỏi bị mất cắp - để rồi khi ra khỏi đền thờ, ông nhận ra là chiếc xe đạp đã biến mất!

QUÁ ĐỘ

Ngày kia các đệ tử muốn biết hạng người nào thích hợp nhất để trở thành đệ tử.

Minh Sư nói: "Đó là hạng người chỉ có hai chiếc áo, nhưng bán bớt một chiếc và với số tiền bán được, đã đem mua hoa."

MÁNH LỜI

Minh Sư ngồi nghe một người đàn bà than phiền về chồng mình.

Cuối cùng ngài nói: “Thưa bà, hôn nhân của bà sẽ hạnh phúc hơn, nếu bà là một người vợ tốt hơn.”

“Và làm thế nào tôi có thể được như vậy?”

“Bằng cách đừng cố làm cho ông ấy trở thành một người chồng tốt hơn.”

QUYẾN LUYẾN

“Con không biết điều gì sẽ xảy tới ngày mai nên con muốn chuẩn bị cho sẵn sàng.”

“Con lo sợ cho ngày mai - mà không nhận thức rằng ngày hôm qua cũng đầy đầy những bất trắc.”

TRÌNH DIỄN

Khi một đệ tử ngộ ý muốn truyền bá Chân Lý cho kẻ khác, Minh Sư đề nghị một cuộc trắc nghiệm: “Con hãy thử giảng thuyết và chính thầy sẽ tham dự để xem con đã sẵn sàng chưa?”

Bài thuyết giảng của đệ tử thật là truyền cảm. Khi chấm dứt, một người ăn xin tiến lại gần, đệ tử đứng lên và trao tặng chiếc áo choàng - khiến cho toàn thể cử tọa đều rút ra được bài học.

Sau đó, Minh Sư tuyên bố: “Con ạ, lời lẽ của con rất hùng hồn, nhưng con chưa sẵn sàng.”

Đệ tử chán nản hỏi: “Sao lại chưa?”

“Vì hai lý-do: Con không để cho người đó có cơ hội thổ lộ nhu cầu của mình. Và con không nên làm hoa mắt người khác về đức độ của con.”

HÀI LÒNG

Xem ra nghịch lý khi Minh Sư luôn nhấn mạnh rằng nhà cải cách đích thực là người có khả năng thấy rằng mọi sự đã hoàn hảo trong hiện trạng - và có thể dễ yên như thế.

Các đệ tử phản đối: “Vậy tại sao người ấy thường muốn cải cách một điều gì đó?”

“Đúng thế, có hai hạng người cải cách khác nhau: Một hạng người để cho hoạt động tuôn chảy qua họ trong khi chính bản thân họ không làm gì cả; họ giống như những người làm thay đổi hình dáng và dòng chảy của sông. Hạng người kia tiến hành hoạt động riêng của họ; họ giống như những người cố gắng làm cho con sông âm ứ hơn.”

ÁN HUỆ

Một thanh niên đến gặp Minh Sư và nói: "Con ao ước được Minh Triết. Làm thế nào con có thể toại nguyện?"

Minh Sư thở dài đáp: "Xưa có một người trai trẻ như con. Anh ta ao ước được Minh-Triết và lòng ao ước của anh rất mãnh liệt. Một ngày kia, người ấy thấy rằng mình ngồi đúng vào chỗ mà thầy đang ngồi đây. Trước mặt người đó, một chàng thanh niên cũng ngồi đúng vào chỗ mà con đang ngồi bây giờ. Và chàng thanh niên đó nói: "Con ao ước được Minh Triết."

UƯ VIỆT

Một đệ tử Á châu hãnh diện về điều mà anh cho là nền linh đạo Đông Phương, anh đến gặp Minh Sư và nói: "Tại sao Tây Phương có được tiến bộ vật chất, còn Đông Phương lại có linh đạo?"

Minh Sư trả lời vấn tắt: "Bởi vì từ ban đầu, khi các kho dự trữ thực phẩm được phân phối trên mặt đất thì Tây Phương được quyền lựa chọn trước tiên."

KÉM CỎI

Minh Sư thường nhấn mạnh rằng cái trở ngại cuối cùng ngăn cản chúng ta đạt tới Thượng Đế, ấy là từ ngữ và ý niệm về 'Thượng Đế'.

Điều đó làm cho vị linh mục sở tại phẫn nộ đến nỗi ông giận dữ đến tranh luận vấn đề này với Minh Sư.

Vị linh mục nói: "Nhưng chắc chắn từ ngữ 'Thượng Đế' có thể dẫn đưa chúng ta đến Thượng Đế chứ?"

Minh Sư điềm tĩnh trả lời: "Vâng, có thể."

"Làm sao mà một điều lại có thể vừa hỗ trợ vừa cản trở?"

Minh Sư đáp: "Con lừa đưa ngài tới cổng không phải là phương tiện ngài dùng để vào trong nhà được."

BẠO GAN

Một khách hành hương thất vọng nói: "Tại sao thời gian tôi lưu lại đây chẳng mang lại chút lợi ích gì cả?"

Minh Sư ân cần đáp: "Có lẽ tại bạn không đủ can đảm để rung một cây cỏ thụ chẳng?"

TÍNH CHẤT CÔNG CỤ

Một đệ tử đến già từ Minh Sư để có thể quay về với gia đình và công việc làm ăn, anh ta xin ngài ban cho điều gì để mang theo.

Minh Sư bảo: "Con hãy nghiên ngẫm những điều này:

Không phải lửa nóng

Mà chính con cảm thấy nóng.

Không phải mắt con thấy

Mà chính con thấy.

Không phải cái thước vẽ nên vòng tròn

Mà chính là người họa viên."

HIỆP THÔNG

Khi biết chắc chắn Minh Sư sắp từ trần, đệ tử muốn tổ chức một tang lễ xứng hợp với ngài. Minh Sư biết được điều đó nên nói: "Lấy trời đất làm mồ; lấy mặt trời, mặt trăng và các tinh tú làm vật trang sức cho tang lễ; và tất cả tạo vật sẽ tiến đưa thầy ra nơi mộ phần - thầy còn có thể mong ước điều gì khác hợp nghi thức hơn và vĩ đại hơn?"

Minh Sư không muốn chôn đất, nhưng đệ tử không muốn nghe lời ngài, họ phản đối rằng ngài sẽ bị chim trời và thú vật rút tĩa.

Minh Sư mỉm cười nói: "Vậy thì các con hãy cẩn thận đặt cây gậy bên thầy để thầy có thể đánh đuổi chúng đi."

"Làm sao thầy có thể làm được? Thầy có còn ý thức nữa đâu?"

"Như vậy, có quan trọng gì việc thầy bị chim trời và thú vật rút tĩa?"

ĐÁM VÀO CÁI BÓNG

Với những người mới tới, Minh Sư thường nói: "Hãy gõ cửa thì sẽ mở cho."

Với một vài người đó, về sau ngài lại nói một cách đầy ẩn ý: "Làm sao phải đợi cánh cửa mở khi mà nó chả bao giờ đóng cả?"

DIỄN ĐẠT

Một học giả đến tham vấn Minh Sư. ngài hỏi: "Ông tìm gì?"

Học giả trả lời: "Sự sống."

Minh Sư nói: "Nếu ông sống, ngôn từ tất phải chết."

Về sau, khi được hỏi ngài muốn nói gì, Minh Sư đáp: "Các con đã lạc đường và chơi với vì các con sống trong một thế giới ngôn từ. Các con được nuôi dưỡng bằng ngôn từ, các con an phận thủ thường với ngôn từ trong khi điều các con cần chính là thực chất. Một thực đơn sẽ không làm cho các con hết đói. Một công thức nước giải khát sẽ không làm cho các con hết khát."

KÍN ĐÁO

Một người nổi tiếng đạo đức tìm tới Minh Sư và nói: "Con không thể cầu nguyện, con không thể hiểu Thánh Kinh, con không thể thực hành những bài tập tu đức mà con chỉ bảo người khác..."

Minh Sư vui vẻ trả lời: "Vậy thì con hãy bỏ rơi mọi thứ đi."

◆ Nhưng làm sao con có thể làm được? Con được tiếng là người thánh thiện, vì có nhiều người theo con trong vùng này."

Về sau, Minh Sư thở dài và nói: "Ngày nay, Thánh Thiện là một danh xưng mà không có thực chất. Thánh Thiện chỉ chân chính khi nào nó là một thực chất mà không có một danh xưng."

VÔ TU

Muốn trung thành với giáo thuyết của mình, ấy là không nên quan trọng hóa bất cứ điều gì, kể cả chính những điều mình dạy, nên Minh Sư thích kể câu chuyện sau đây về chính ngài:

"Người đệ tử đầu tiên của tôi yếu đuối đến nỗi những việc tu luyện đã giết chết anh ta. Đệ tử thứ hai đã trở nên khùng điên do thực hành đúng đắn những bài tập tu đức mà tôi đã dạy. Khả năng trí thức của người thứ ba đã bị cùn nhụt do chiêm niệm quá nhiều. Nhưng người thứ tư đã thành công trong việc duy trì sức khỏe tinh thần."

Có người hỏi ngài: "Tại sao như vậy?"

"Có thể vì đệ tử đó là người duy nhất khước từ thực hành các bài tập tu đức!" Câu nói này của Minh sư hẳn đã chìm trong những tiếng cười ồ.

HƯ ẢO

Minh Sư thường nhắc nhở đệ tử là sự thánh thiện, cũng như sắc đẹp, chỉ chân chính khi tự nó không có ý thức về chính nó. Ngài thích ngâm những vần thơ sau đây:

Hoa hồng nở vì nó nở,

Mà không tự hỏi vì sao.

Và cũng không khoe sắc màu

Để cho tôi phải chú ý.

Và câu ngôn ngữ thường được lưu truyền: "Một vị thánh chỉ thánh thiện cho tới ngày nhận ra rằng mình là thánh."

GIÁO DỤC

Dù ngờ vực đối với kiến thức và học vấn về những vấn đề thần thiêng, Minh Sư không bao giờ bỏ qua một cơ hội để khuyến khích nghệ thuật, khoa học và mọi hình thức hiểu biết khác. Vì vậy không lấy làm lạ là ngài đã sẵn sàng chấp nhận lời mời để phát biểu trước một hội nghị đại học.

Ngài đã đến sớm trước một giờ để dạo quanh khu đại học và chiêm ngưỡng các phương tiện tối tân dành cho việc học hỏi chưa từng có trước kia vào thời của ngài.

Đặc biệt diễn văn của ngài kéo dài không đầy một phút. Ngài nói:

"Những phòng thí nghiệm, những thư viện, những dãy hành lang, những mái hiên, những phòng giảng thuyết - tất cả những thứ ấy chẳng ích lợi gì, nếu thiếu một tâm hồn minh triết và cặp mắt biết nhìn."

KHÔN QUẢN

Minh Sư nói: "Hoạn nạn có thể làm cho ta thăng tiến và giác ngộ."

Và ngài đã giải thích điều đó như sau:

Một con chim hằng ngày thường tìm nơi trú ẩn trên những cành khô héo của một cây đại thụ mọc giữa cánh đồng hoang vắng. Ngày kia, một trận cuồng phong nổi lên làm tróc rễ cây đại thụ, buộc con

chim đáng thương kia phải vỗ cánh cả trăm dặm đi tìm một nơi trú ẩn khác - cuối cùng, nó đến được một khu rừng với những cây cối nặng trĩu hoa trái.

Rồi ngài kết luận: "Nếu cây đại thụ khô héo kia còn sống, không có gì thúc đẩy nỗi con chim rời bỏ nơi an ổn sẵn có để vỗ cánh tung bay."

BÁT ÚY

"Tình yêu là gì?"

Minh Sư đáp: "Vắng bóng hoàn toàn sự sợ hãi."

"Chúng ta sợ hãi điều gì?"

Minh Sư đáp: "Tình yêu."

ÁO GIÁC

Có lần Minh Sư cất nghĩa sự đạt ngộ xảy đến như thế nào, không phải do cố gắng mà do nhận thức.

"Hãy thử tưởng tượng tất cả các con đang bị thôi miên để tin tưởng có một con hổ ở trong căn phòng này. Vì sợ hãi, các con sẽ cố thoát thân, chống trả, tự bảo vệ mình khỏi con hổ đó và chế ngự nó nữa. Nhưng khi sự mê hoặc bị phá vỡ thì không cần làm gì nữa. Và tất cả các con đều được biến đổi đến tận gốc rễ.

Như vậy sự nhận thức phá tan sự mê hoặc,

Sự mê hoặc một khi bị phá vỡ mang lại sự thay đổi,

Sự thay đổi đưa đến vô vi,

Vô vi là một năng lực:

Các con có thể làm bất cứ việc gì trên đời này,

Bởi vì không phải là các con làm nữa."

THANH LUYỆN

Minh Sư nhấn mạnh rằng điều ngài dạy chẳng là gì, điều ngài làm chẳng là gì.

Dần dần đệ tử của ngài khám phá ra rằng sự Minh Triết đến từ những người không học điều gì cả, xóa bỏ mọi điều đã học.

Sự biến đổi, không phải là kết quả của một điều ta làm, mà của một điều ta xóa bỏ.

THIÊN TÀI

Một văn hào đến tu viện để viết một quyển sách về Minh Sư.

Ông ta hỏi: "Người ta đồn rằng ngài là một thiên tài. Ngài có phải như vậy không?"

Minh Sư trả lời bằng một giọng không khiêm tốn quá đáng: "Có thể là như vậy."

"Và điều gì làm cho một người trở thành thiên tài?"

"Khả năng nhận biết."

"Nhận biết điều gì?"

"Con bướm ở trong con sâu; con chim phượng hoàng ở trong cái trứng; và vị thánh nhân ở trong một người phạm-phu tục-tử."

NHÂN LOẠI

Một chiến dịch quảng cáo sâu rộng liên quan đến bài diễn văn của Minh Sư nói về Sự Hủy Diệt Của Thế Giới và một đám đông vô số đã tụ tập quanh tu viện để nghe ngài.

Chưa đầy một phút, bài diễn văn đã kết thúc. Ngài chỉ nói vắn vắn:

"Những điều này sẽ hủy diệt nhân loại:

Chính trị thiếu nguyên tắc,

Tiến bộ thiếu lòng nhân,

Giàu mạnh thiếu lao động,

Học thức thiếu tinh lạng,

Tôn giáo thiếu bất úy,

Thờ phượng thiếu ý thức."

BÁC BỎ

“Sự Giác Ngộ sản sinh loại người nào?”

Minh Sư đáp:

"Có tinh thần cộng đồng mà không thuộc một phe phái nào,
đi đứng không bị giới hạn vào một con đường cố định,
chấp nhận mọi chuyện trong hiện trạng chúng xảy tới,
không ân hận về dĩ vãng,
không lo lắng cho tương lai,
di động khi bị xô đẩy,
chuyển dịch khi bị lôi cuốn,
trở nên giống một trận cuồng phong dữ dội,
giống một cọng lông trước gió,
giống một cọng cỏ lênh bênh trên sông,
giống một cối xay êm ái nghiền bột,
yêu thương mọi thọ tạo như nhau,
cũng như trời đất đối xử như nhau với mọi loài .

- đó là sản phẩm của sự Giác Ngộ.”

Khi nghe những lời này, một đệ tử trẻ tuổi sụt sùi: "Loại giáo huấn đó không phải dành cho người sống mà cho kẻ chết."

Và anh ta bỏ đi mà không bao giờ trở lại.